

Ikt. sz.: KOB/57-2/2016.

KOB-21/2016. sz. ülés
(KOB-62/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2016. november 24-én, csütörtökön 10 óra 10 perckor
az Országgyűlés Irodaháza I. emelet II. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	5
<i>Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere tájékoztatója</i>	5
<i>Kucsák László ügyrendi indítványa</i>	14
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	15
<i>Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere válaszai</i>	27
<i>Egyebek</i>	41
<i>Az ülés berekesztése</i>	43

Napirendi javaslat

1. Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dúró Dóra (Jobbik), a bizottság elnöke

Kucsák László (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Dr. Pósn László (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP), a bizottság alelnöke
 Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
 Ikotity István (LMP), a bizottság alelnöke
 Dunai Mónika (Fidesz)
 Törő Gábor (Fidesz)
 Dr. Vinnai Győző (Fidesz)
 Dr. Hiller István (MSZP)
 Farkas Gergely (Jobbik)
 Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

Demeter Zoltán (Fidesz) Kucsák Lászlónak (Fidesz)
 Halász János (Fidesz) Dunai Mónikának (Fidesz)
 Simon Róbert Balázs (Fidesz) dr. Vinnai Győzőnek (Fidesz)
 Simon Róbert Balázs (Fidesz) dr. Vinnai Győző távozása után
 dr. Hoffmann Rózsának (KDNP)
 Dr. Vinnai Győző (Fidesz) távozása után Törő Gábornak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella, a bizottság tanácsadója
 Gyetvánné Zweig Zsuzsanna, a bizottság munkatársa

Meghívottak

Hozzászólók

Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere
 Szelényi Zsuzsanna országgyűlési képviselő (független)
 Ritter Imre német nemzetiségi szószóló

Megjelent

Dr. Palkovics László államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
 Dr. Hoppál Péter államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
 Dr. Sávolt-Szabó Tünde államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 10 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DÚRÓ DÓRA (Jobbik), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszöntöm önöket a Kulturális bizottság mai ülésén. Az ülést megnyitom.

A jelenléti ív alapján megállapítom, hogy a bizottság határozatképes.

A napirendi javaslatot a képviselők előzetesen írásban megkapták, ehhez senki nem terjesztett elő módosítást, így az előzetesen kiküldött napirendi javaslatról szavazunk.

Kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki az, aki elfogadja a napirendet az előzetesen kiküldött formában. Aki igen, kérem, az jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Volt-e nem szavazat? *(Senki sem jelentkezik.)* Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)* A bizottság egyhangúlag támogatta a napirendet.

Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Az 1. napirendi pontunk Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere meghallgatása az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján. A napirendi pont keretében köszöntöm a miniszter urat, az államtitkár asszonyt, az államtitkár urakat, a minisztérium munkatársait, és minden kedves érdeklődőt.

A napirendi pont első részeként megadom a szót a miniszter úrnak, hogy a tájékoztatást megtartsa a bizottság számára. Parancsoljon, miniszter úr!

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere tájékoztatója

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselőtársak! Azt mondják, a szónoklat legfontosabb szempontja az, hogy rögtön az elején az ember próbálja megnyerni a jóindulatot, ezt úgy hívják a retorikai tudományban, hogy *captatio benevolentiae*. Azért nincs itt a miniszterhelyettes úr, mert itt van az ukrán miniszterelnök, és Ukrajnával kapcsolatban, talán vannak, akik ebben az ügyben tájékozódtak, komoly oktatási, szociális, egészségügyi és kulturális ügyekben kell tárgyalnunk, és itt vannak a megfelelő szakemberek Ukrajna részéről. Úgy gondoltam, hogy inkább a bizottságot választom, és ezt a feladatot átadtam a miniszterhelyettes úrnak, tehát Rétvári államtitkár úr ezért nem tud itt lenni, én állok rendelkezésre, ahogyan az előző években is.

Ha az Emberi Erőforrások Minisztériumának a tevékenységét áttekintem, illetve azokat a területeket, amelyekért mi tartozunk felelősséggel a kormányzati munkában, akkor tulajdonképpen túl kell tekinteni a minisztérium határain, hiszen az a fázis, amibe ma a magyar politika vagy kormányzati munka lépett, alapvetően a gazdaság erősödése által határozta meg. Tehát a gazdaságnak az a rendbe tétele, ami az első kettő-három, de tulajdonképpen majdnem négy évre volt jellemző, most egyértelműen jelzi azt, hogy érdemes volt, és meghozta a gyümölcsöket, tehát most oda tudunk figyelni arra, hogy a nagy rendszerátalakítások után, akik ezeknek a rendszereknek a szereplői, fenntartói, ebben dolgoznak, szolgálatot végeznek, mindazoknak az életkörülményeivel, a munkakörülményeivel és a bérszínvonalával foglalkozunk. Ezért ez az év számunkra a nagy béremelések éve volt a különböző területeken, és folytatódik mindez 2017-ben.

Azért volt már akkor, amikor még megállapodásokat ugyan nem kötöttünk például a szociális szféra területén, merthogy a 2016 nyarán elfogadott 2017-es költségvetésben már megteremtettük az anyagi feltételeit annak, hogy aztán 2017

januárjától, vagy attól függően, hogy hogyan állapodunk meg a különböző területeken dolgozókkal, egy újabb béremelési ütemet el tudjunk indítani, amit ősszel elindítottunk az egészségügyben. Az itt mindenki előtt ismert, hogy az oktatásban, a köznevelésben ez a program 2013 óta tart, és még van egy évünk, tehát 2017-ben is folytatódik, akkor zárul le az az életpályához illeszkedő finanszírozás, a jövedelmi viszonyok kialakítása, amit megígértünk 2011-ben, 2012-ben. A kultúra területén ugyanilyen módon próbálunk előrelépni, majd erről mondok még néhány konkrétumot. Itt is bízunk benne, hogy a kormány hamarosan elfogadja azt az előterjesztést, hogy az ide előirányzott súlyos milliárdokat milyen formában osszuk el a közszolgálatban dolgozó, a kulturális szférát működtető munkavállalók között. Ha egy másik fontos területére térek a bizottságnak, akkor nyilván mindannyiuk előtt ismert az, hogy a felsőoktatásban hogyan indult el most szeptembertől, és hogyan lépünk tovább 2017-18-ban a béremelésekkel.

Ami nem béremelés, és mégiscsak jelentős segítséget jelenthet a közszférában dolgozóknak, az a családpolitikából következik. Akkor, amikor bevallottan nem tudunk még versenyezni, mondjuk így, a nyugat-európai bérekkel, érdemes olyan juttatásokban, olyan segítségekben gondolkodni család központtal, amelyek lehet, hogy a fejlettebb országokban nem érhetők el, de mégis azoknak a munkavállalóknak a számára, akik az állami szférában dolgoznak, komoly pluszt jelentenek, akiknek egyébként a bére bár összehasonlítható, de még természetesen nem éri el a tőlünk szerencsésebb fejlődésben részesülő országok közszolgálatában dolgozók bérét. Tehát a családokon keresztül próbálunk a fiatalokra, az idősekre, a gyermekekre odafigyelni, és az egész család támogatása, a családi otthonteremtési kedvezmény ennek egy nagyon lényeges formája, de a már korábban kialakított adókedvezményekkel és járulékkedvezményekkel ezek mindenképpen megjelennek a közszférában is.

Itt kötelező szerénységgel azért mondhatunk olyan adatokat, amelyek jelzik azt, hogy valami elmozdult abban a trendben, és ez legalább annyira kulturális, oktatásügyi meg egészségügyi kérdés, mint ahogy gazdaságpolitikai kérdés is vagy szociálpolitikai kérdés is, amit a magyarországi demográfiai krízisre próbálunk válaszként adni. Tehát a demográfiai krízisre adott válaszuk a családtámogatási rendszerrel, úgy tűnik, azért valamilyen módon megérkezett a családokhoz. Itt számos adatot lehetne mondani, én most csak egyet mondok, a legaktuálisabbat, a legfrissebb: például 2016 augusztusában 6 százalékkal több gyermek született, mint az előző év hasonló időszakában, és ha 2010-től vizsgáljuk ezt az időszakot, vizsgálhatnánk korábbról is, akkor egyértelműen itt egy komoly, növekvő tendenciáról van szó, miközben a szülőképes korú nők száma csökken. Tehát, ha az abszolút számok csökkenő tendenciát mutatnának, akkor is az arányszám, a születési ráta komoly növekedést ért el az elmúlt időszakban is. Bízunk benne, hogy ennek köze van a családtámogatási rendszerünkhöz.

A másik része ennek az ügynek. Ha a család és a munka áll a kormányzati munka középpontjában, akkor a munkanélküliségi adatok alakulása, mondjuk így, a foglalkoztatás terén nagyon lényeges eredményekről beszélhetünk, akár csak az előző évhez képest is 76 ezer fővel csökkent a munkanélküliek száma. Ha az előző év azonos időszakát nézzük, a munkanélküliségi ráta már ebben az időszakban is csökkent, most 5,1 százalék, ilyen alacsony még nem volt a rendszerváltoztatás óta. A nyilvántartott álláskeresők száma is csökkent az elmúlt időszakban, egy év alatt 20,5 százalékkal, 292 ezer főre, és a nyilvántartott álláskeresők aránya az aktív népességhez viszonyítva 6,5 százalékra csökkent. Tudjuk azt, hogy most már a magyar gazdaságnak és nemcsak a magyar gazdaságnak a problémája a betöltetlen álláshelyek száma, ami

jelzi azt, hogy ma már inkább a szakképzett munkaerőből van hiány, mint hogy munkanélküliség lenne Magyarország központi problémája.

Ha a konkrét területekre térhetek, akkor a közneveléssel indítva azt tudom mondani, hogy ha a 2014-es adatokat nézzük, akkor Magyarországon nőttek Európán belül a legnagyobb mértékben az oktatási kiadások; el kell ismerni, hogy erre szükség is volt. 2012-ben az oktatásra fordított kiadások GDP-hez viszonyított aránya 4,7 százalék volt, 2015-ben már 5,2 százalék. Ez most már fölötte van az európai uniós átlagnak, amely 4,9 százalék, még ha mi magunk is úgy gondoljuk, hogy ez egy olyan szám, amit nominálisan feltétlenül emelni szükséges. Hozzá kell tennünk azt, hogy a GDP-hez viszonyított arányban a növekedés egy növekedő gazdasági teljesítményen belül értendő, tehát ez lényegesen magasabb, mint ahogy itt a számok jelentkeznek, hiszen nulla GDP-vel vagy nulla gazdasági növekedéssel azt mondani, hogy szinten tartjuk, vagy amikor csökkenő tendenciát mutatott a magyar gazdaság teljesítménye, és azt mondani, hogy szinten tartottuk vagy emeltük a ráfordított összegeket, ez egészen mást jelent, mint egy olyan helyzetben, amikor a magyar gazdaság szerencsésen növekszik.

A nagy átalakításoknak az idejét, bízom benne, hogy január 1-jével le tudjuk zárni mindazt, ami ennek a formális változtatását jelenti a köznevelés területén, hiszen itt egy folyamatos átalakulási időszakban voltunk. Ahogyan ezek az új rendszerek kipróbálódnak, azokhoz kell néhány év. Én hadd jegyezzem meg, soha nem titkoltam, hogy a Klebelsberg Intézményfenntartó Központnak a felállítása utáni működésével én sohasem voltam teljes mértékben elégedett, mégis hadd mondjam ennek a rendszernek a védelmében azt, hogyha a magyar politika egy kicsit türelmesebb lett volna - és most nem is a pedagógusokra gondolok elsősorban -, ha még adtunk volna néhány évet ennek a rendszernek, akkor szerintem komoly eredményes éveket tudhatnánk magunk mögött. Túlságosan hirtelen rohant rá erre a rendszerre - nem elsősorban egyébként - a szakma. Mondjon nekem valaki olyat, hogy egy-két éven belül meg lehet ítélni egy ilyen komoly szerkezetátalakítás eredményeit vagy a hatékonyságát. Ezzel együtt a korrekcióra valóban szükség volt, ezt megtettük. Ez részben az állami intézményfenntartásban, a működtetésben történő változásokat jelenti, részben pedig a szakképzés átalakítása: miközben fönntartottuk, és ezt fontos számunkra hangsúlyozni, hogy Magyarországon egy egységes köznevelési rendszer van, aközben a szakképzésért való fő felelősség átkerült a Nemzetgazdasági Minisztériumba. Ez nem jelenti azt, hogy egyébként az egységes oktatásirányítás ne maradt volna nálunk, az Emberi Erőforrások Minisztériumában.

A Klebelsberg-rendszernek az átalakításában az a lépés, amelyik a szétaprózott fenntartói felelősséget, amely egyszerre volt szétaprózott, egyszerre volt túlságosan centralizált, azt egy 58 dekoncentrált egységben, központban kívánja a jövőben megvalósítani. Ennek a rendszernek az lesz még egy plusztevékenysége, hogy nemcsak a fenntartást, hanem a működtetést is átvállaljuk az önkormányzatoktól. Itt folyik a megállapodások előkészítése, illetve az aláírása. Tehát kiterjesztjük az intézményi gazdálkodásra is az állami felelősséget, ott is, ahol ez nem történt meg. Számos intézmény már egyébként ilyen módon működött az elmúlt időszakban is.

Miközben létrehoztuk ezt az 58, mondjuk így, dekoncentrált egységet, területi központot, aközben a szükséges koncentráció után, ami a döntéshozatali folyamatot illeti, megpróbáltunk több jogosítványt adni az intézményeknek a gazdasági önállóságban, az intézményvezetőknek a szakmai önállóságában és a foglalkoztatásban, hogy növeljük a döntéshozatal sebességét, a hatékonyságát, az intézményszereplők felelősségét, a jogkörét. És a felzárkózást és a tehetség gondozást is a korábbinál támogatóbb, a térségi egyenlőtlenségeket kiegyenlítő rendszert

próbáltunk létrehozni. Ehhez volt szükség arra, hogy az önkormányzatoktól átvegyük a működtetést is, amit már az előbb említettem.

A tanfelügyeleti rendszernek a segítségnyújtó szerepét is megpróbáltuk megerősíteni, a rendszer államilag egységes, nyilvános elven mérő, és a színvonal emelését célzó intézkedéseket hoztunk ebben a rendszerben. Az egy konszenzus volt - miben van Magyarországon konszenzus, de mégiscsak egy jelentős szakmai támogatás állt annak idején, 2010 előtt amögött, hogy szükség van Magyarországon tanfelügyeleti rendszerre. Ez a szakmai támogatás részben változott persze az idők során a bevezetéssel kapcsolatos nehézségeket látva, de azért mondhatom azt, hogy jelenleg több mint 4800 aktív tanfelügyeleti és pedagógusminősítési, mesterpedagógus szakértő áll itt rendelkezésre. Ez szerintem egy komoly előrelépés.

Az előmeneteli rendszer, amit szintén komoly viták kísérték, ott is önkritikusan álltunk az ügyekhez, és az az átalakítás, ami már 2014 előtt megvalósult, az az egyszerűsítés mégiscsak azt jelenti, hogy sokkal könnyebb a minősítési folyamaton átesni. Ha csak azt említem, hogy 77 indikátorból 62 indikátor lett, csökkentettük mind a kötelező, mind a nem kötelező elemek számát, akkor mondhatom azt, hogy ma már ezen a rendszeren keresztül nem okoz olyan adminisztratív pluszterhet, amit ne vállalhatna egy pedagógus egyébként azért, hogy egy jobb minősítési keretbe kerüljön át, és ezzel jelentősen növekedjen a bére is.

A megígért következő üteme a béremelésnek, ahogy említettem, meg is érkezett, 2016 szeptemberétől átlagosan 3,5 százalékkal, és ennél jelentősebben növekszik azoknak a bére természetesen, akik pedagógus I.-ből pedagógus II.-be vagy éppen tovább, mesterpedagógus vagy kutató tanár kategóriába kerülnek.

Hogy ha a nyugdíj előtt álló pedagógusok minősítéséről szó lesz, akkor szívesen vállalkozom arra is, hogy erre válaszoljak. Most ezt azért hagynám ki, mert úgy látom, hogy ez a dolog végül is a kezdeti izgalmak után megoldódott. Ha nem így gondolják, akkor erre szívesen válaszolok.

És ha közelítünk mégiscsak a köznevelési rendszer lényegéhez, és ezek azért mégiscsak a diákok meg a tanulók lennének, a családok, akik ideküldik, ránk bízják a gyermekeiket, akkor mondhatom azt, hogy a családok terheit nagyon lényegesen sikerült csökkenteni ezekben az években. Hogyha csak azt nézem, hogy hányan kapnak ma ingyenesen vagy kedvezményesen tankönyvet, akkor azt mondhatom, hogy a köznevelésben 67 százaléka kapta a gyermekeknek ebben az évben szeptemberben már ingyenesen a tankönyvet, ami egy óriási dolog, és 2018-ra el fogjuk érni azt, hogy minden magyar általános iskolába járó gyermek ingyen fogja kapni a tankönyveket, miközben a tankönyvellátás 2016-ban 2,6 milliárd forinttal került kevesebbe 2013-hoz képest. Tehát ez a központosítás, az állami felelősség vállalása a tankönyvellátásban jól mutatja ennek az eredményeit.

Azt is mondhatom, ha még egy mondattal a KLIK-re vissza tudok térni, hogy valóban, az előző években a meghallgatásoknak egy fontos pontja volt, és ahogy átnéztem az előző évek interpellációit, ott több tucat interpelláció a különböző KLIK-központok adósságára vonatkozott. Ma ilyen kérdést fel tudnak ugyan tenni, csak azért nem érdemes, mert sikerjelentést fogok erre mondani. Tehát legfeljebb kormánypártiaknak javaslom ennek a kérdésnek a feltételét, merthogy ma, jelenthetjük azt, hogy nyilván folyamatos a KLIK számláinak a kiegyenlítése, de a rendszerben alapvetően ma adóssággal nem találkozunk, 30 napon túlival meg aztán végképp nem találkozhatnak. *(Moraj az ellenzéki képviselők soraiban.)*

Ha elindultunk a tartalmi kérdések felé, még egyszer azért a számot hadd ismételjem meg: a mi könyvrendelési adataink szerint 2013-ban térítésmentes tankönyvellátásban részesült 54 százaléka a tanulóknak, ma ez ebben az évben 67 százalék. Tehát három év alatt ez egy jelentős növekedés. Ez azt jelenti, hogy

majdnem százezerrel növekedett azoknak a tanulóknak a száma - ugye családonként lehet több gyermek is, de mégiscsak ez egy óriási szám -, akik ingyenesen kapták a tankönyvet.

És ha a tartalmi területekre térünk, akkor fontos elmondani azt, hogy sikerült az OECD-vel egy olyan megállapodást kötnünk, amelyik az ENSZ-nek egy nagy felsőoktatást és köznevelést támogató szakmai szervezete, a legutóbbi köznevelési kerekasztal ülésén részt is vett az OECD oktatási igazgatója, Andreas Schleicher úr, hogy egyfajta nemzetközi minőségbiztosítást is kaphatunk a rendszernek az átalakításához. Itt a köznevelési kerekasztal folyamatos munkáját ajánlanám a figyelmükbe, szerintem itt olyan megállapodások születtek, amelyekre érdemes odafigyelni, és bízom benne, hogy akiknek valóban a pedagógiai munka minősége áll az érdeklődésük középpontjában, akkor itt lehet egyfajta visszafogott elégedettség.

Hogy ne csak önöknek hagyjam meg a kritikus pontokat, én egyetlenegy hadd említsek a köznevelés területén, ez a végzettség nélküli iskolaelhagyás, lemorzsolódás, mondjuk így, a köznevelési esély növelése, a lehetőségek megteremtése. Azt el kell ismerni, hogy a végzettség nélküli iskolaelhagyók arányában nem tapasztalható jelentős javulás az elmúlt időszakban. Érdemes vizsgálni ennek az okait, erről is szívesen beszélek önökkel. Itt meg kell néznünk azt különösen, hogy a szakképzési rendszerre hogyan hat a közfoglalkoztatás abban a szociokulturális közegben, ahol a legszegényebbek, a legkiszolgáltatottabbak vannak. Erről a kormánnyal többször tárgyaltunk, hogy annak, hogy itt 18 évről 16 évre csökkent a kötelező iskolába járás korhatára, illetve a közfoglalkoztatásban akár egy szakképzési ösztöndíjhoz viszonyítottan is mégiscsak magasabb bért el lehet érni, milyen szívéhatása van erre a rendszerre, ezt érdemes a továbbiakban is vizsgálni.

A tanodapályázatok ügyében is önkritikusnak kell lennem, mert az valóban az első körben semmiképpen nem volt egy sikertörténet. Azért azok a számok, amelyek most rendelkezésünkre állnak, elég jelentősek. Ha azt nézem, hogy 2010 előtt összesen mintegy 60 tanoda működött, a 2012-es pályázattal ezt megháromszoroztuk, tehát 2015-re 178 helyen működtek már tanodák. Ehhez az új pályázattal hozzá fogunk tenni még körülbelül 100-at, tehát 300 körüli tanoda fog működni Magyarországon. Ehhez én azért hozzátenném azt, hogy középtávon mindenképpen fontos a tanodarendszert közelíteni a köznevelésnek ahhoz a szándékához, hogy egész napos iskolai ellátást biztosítson. Ahogyan a Biztos Kezdet Gyerekházat sikerült beilleszteni a szociális ellátás rendszerébe, úgy szerintem itt a tanodák esetében is szükség lesz erre, tehát nem feltétlenül a tanodák számát kell tovább növelni. Az semmiképpen sem engedhető meg, és itt megtettük, mondjuk így, a pillanatnyi válságot kezelő intézkedéseket, hogy jól működő tanodáknak, csak azért, mert egyébként nem sikerült sikeres pályázatot benyújtaniuk, szüneteltetni kelljen a működésüket.

Még egy mondattal hadd említsem meg a digitális oktatási stratégiát, ami az elkövetkező éveknek egy nagyon jelentős fejlesztése lesz az intézmények eszközellátottságában, a köznevelési intézmények fizikai infrastruktúrájának, a belső hálózatok, az internetes hozzáférés kiépítésében. A módszertanra is odafigyelünk, a tanárképzésre, a továbbképzésre, a digitális tartalomfejlesztés része lesz a Nemzeti alaptantervnek és sokkal inkább, mint ahogy ez eddig volt, a kerettanterveket is ilyen szempontból vizsgáljuk felül, amire egyébként is kötelezve vagyunk. Az oktatásirányítás digitalizálása is még jelentős feladat. Ezen a héten megtörtént ennek a bejelentése, a jövő időszakban erre 34,5 milliárd forint áll rendelkezésre.

Bízom benne, még ha az infrastruktúra kiépítése nem is halad abban a sebességben, ahogy ezt mi szeretnénk, hogy egyre többen a mindennapos testnevelés bevezetését sikertörténetnek tartják. A diákok 90 százaléka tekint így erre, a magyar

lakosság 70-80 százaléka, a tanárok meg az iskolaigazgatók között, akiknek szervezni kell ezeket az órákat, nyilván alacsonyabb ez a szám, de azért ez egy nagyon fontos előrelépés.

Remélem, hogy 2018-ban kimondhatom azt, hogy két járástól eltekintve, ahol az elérhetőségek miatt erre nincs feltétlenül szükség, nem lesz olyan járási központ, ahol tanuszoda vagy olyan tornaterem, amely sportcsarnokként is üzemelhet, ne állna rendelkezésre. Lesz természetesen olyan járás, ahol többre is lehetőség lesz.

Nemzetpolitikai dimenzióban kiemelném még a Határtalanul!-program jelentős előrelépését: minden évben növeltük, 2012 óta négyszeresére növekedett azoknak a diákoknak a száma, akik ebben a programban eljutottak határon túli magyar közösséghez. Ez egy nagyon fontos program, ez egy magyarországi program.

Közben elkészült, hogy akkor itt előreugorjak most már a felsőoktatásra, és az előző évben sikeresen el is tartott, illetve ebben az évben elkezdtük a gyakorlati megvalósítását az egységes kárpát-medencei felsőoktatási stratégiának, amit minden szereplővel egyeztetünk. Ilyen még nem volt a magyar oktatás történetében, ezt elmondhatom, mondjuk így, 1920 óta, hogy minden olyan intézmény, ahol magyar nyelvű képzés folyik - akár ott az anyaállam fenntartásában, akár alapítványi vagy egyházi fenntartásban, akár magyarországi kihelyezett képzésként -, minden ilyen oktatási terület vagy forma bilaterális alapon, tehát kétoldalú alapon egymással kapcsolatba tud lépni, professzorokat tudnak cserélni és diákcsere van. Nevezhetjük ezt munka címen magyar Erasmusnak, erre több százmillió forintot fordít a költségvetés, mi Makovecz-ösztöndíjprogramnak neveztük el. Ez azt jelenti, hogy Beregszász Kolozsvárral, Kolozsvár Pozsonnyal, Révkomárom Szabadkával tud úgy diákcsere megvalósítani, hogy nem egy budapesti központon keresztül megy valami bonyolult pályázatrendszerben, hanem az összegeket kihelyezzük ezekhez az intézményekhez, és ők maguk kétoldalú megállapodással tudják ezt szabályozni.

Az is egy jelentős program, ebben a nyilvánosság segítségét kell kérnünk újra és újra, hogy a vendégprofesszorok munkáját úgy szeretnénk támogatni, hogy ha Magyarországról egy egyetemi tanár hajlandó egy szemesztert, kettőt vagy többet jelenleg külföldi, külhoni magyar oktatási intézményben tölteni, akkor nemcsak a státuszát tartja meg Magyarországon, hanem a fizetését is megkapja, és ehhez járul még a kiküldetési összeg. Tehát ez még anyagilag is nem hátrányos, hanem inkább előnyös vállalkozás, azt hiszem, erre azért érdemes felhívni a figyelmet.

Arra is érdemes felhívni a figyelmet, hogy a „Modern városok” programban a kormány nagyon jelentős egyetemfejlesztéseket indított el. Hogy az első konkrét nagy megállapodásról beszéljek, majd itt az államtitkár úr mindjárt a számokkal kiegészít, a pécsi egyetemre 24 milliárdos fejlesztést fordít az elkövetkező években a magyar kormány. Ez jelzi azt, hogyan függ össze a gazdaságfejlesztés és a felsőoktatás fejlesztése, hiszen Pécs abban a dél-baranyai régióban a legkomolyabb munkaadó, míg jelenleg ott az ipari infrastruktúra nem olyan fejlett, nehézségekkel küzd ez a térség, viszont ha az egyetem meg tudja duplázni például a külföldi hallgatók számát, akkor ez egy nagyon jelentős bevételt és nagyon jelentős munkaerő-fejlesztést is jelent. Ott ez nemcsak az orvosképzésre vonatkozik, hanem egyéb, elsősorban műszaki jellegű képzésekre is, tehát ez egy nagyon jelentős egyetemfejlesztés.

A kormány előtt járt már egyszer a magyar orvosképzés megújítása, ahol Debrecenre, Szegedre és a Semmelweis orvostudományi egyetemre nagyon komoly fejlesztések várnak, ezeket Debrecen és Szeged részben már el is végezte. Abban az új rendszerben szeretnénk jelentősen növelni Budapesten, és Debrecen itt élen jár, a külföldi hallgatók számát. Itt is kétszámjegyű milliárdos fejlesztésekről beszélünk.

Ahogy említettem, az egyetemi rendszer átalakítása kapcsán a kancellárokkal kapcsolatos bírálatok is egyre halkabban hangoznak el. A rendszer

működésével kapcsolatban, megint csak kötelező szerénységgel, úgy gondolom, egy sikeres vállalkozásnak még nem vagyunk a végén, mondjuk talán, de már az elején sem, hanem elindult ez a rendszer, ez jól működik. Én azt látom, hogy azok a rektorok, akik nemcsak az intézményeik szűk érdekeit nézik, hanem egy kicsit távlatosabban a magyar felsőoktatást, inkább könnyebbségnek, segítségnek tekintik ma már a kancellárokat, akik a gazdasági menedzsmentet levették a vállalkukról. Mondhatom azt, hogy az egyetemek tartozásállománya jelentős mértékben csökkent, talán a harmadára, és valójában, ha megnézzük, maga a felsőoktatás ma adósságmentes. Ahol adósságot látunk, ez körülbelül hétmilliárd forint, az a PPP, ami még egy előző kormány rossz fejlesztéspolitikájának a következménye, és részben az egészségbiztosításról, tehát a klinikák adósságáról van szó, ami egy külön kategória. Erre a kormány éppen az elmúlt ülésén biztosított 60+20 milliárd forintot, tehát ennek a rendezése végül is megtörténik. Ezt a számot ma be se merem mondani, mert még véletlenül a nemzetgazdasági miniszter meghallja: jelenleg a 28 állami intézmény pénzállománya plusz 130 milliárd forint. Azt gondolom, ilyet az elmúlt tíz évben nem nagyon tudott mondani oktatásért is felelős miniszter, úgyhogy erre a számra mindenképpen érdemes odafigyelni.

A béremeléseket már említettem. A felsőoktatásban dolgozó 14 ezer kutató és tanár bérét idén és jövőre 20,7 százalékkal emeli a kormány. '18-ra is előirányoztunk még egy átlagos 5 százalékos emelést. Ezeket az emelt összeg százalékanak kell nézni, tehát ez végösszegben nem 20 százalék lesz, hanem ennél jelentősebb béremelés.

A hallgatók tudásszintjével kapcsolatban vannak vitatott intézkedéseink vagy terveink, amelyek mellett ki szeretnénk tartani, ugye, hogy 2020-tól nyelvvizsgával lehessen belépni a felsőoktatásba. Itt próbáltunk, amikor a 280-as felvételi ponthatárt nem akartuk már tovább emelni, a terveinkkel ellentétben, itt a hallgatói önkormányzatokkal nem akartunk konfliktusba kerülni, és jogosnak tartottuk ezt a fölvetést, tehát megálltunk ezen a ponton, de itt bármikor készek vagyunk továbblépni, ha ebben konszenzus van a felsőoktatási kerekasztalban. A felvett hallgatók száma is stabilizálódott az elmúlt időben, és ahogy említettem, a nyelvvizsgával belépők aránya jelentősen növekedett. 2010-ben évente 40,8 százalék volt azoknak a száma, akik eleve nyelvvizsgával érkeztek a felsőoktatásba, ma ez 50 százalék, 49,7 százalék. Tehát itt majdnem 10 százalékos emelkedés van. Ez jelzi azt, hogy ha így megy tovább, akkor 2020-ra talán nem reménytelen, ha még pluszintézkedéseket teszünk. Erről, javaslom, hogy államtitkár urat kérdezzék, mert itt egy jelentős programot irányoztunk elő.

Annak is örülünk, hogy a bevezetett intézkedések, amelyek először elég viharos fogadtatásra találtak, meghozták az eredményüket, annyiban, hogy 2013-ban az alap- és osztatlan képzésben átlagban 35 százalék volt azoknak az aránya, akik nem időben jutottak diplomához. Itt a 2020-ra kitűzött cél 25 százalék. Folyamatosan csökken ezeknek az aránya.

Én a nemzetpolitikai dimenzióról beszéltem, erről talán most többet itt nem mondanék, mert szeretnék időt hagyni a kérdésekre.

Talán a legerősebb területre érkeztünk, ha lehet ilyet mondani - gondolom, államtitkár asszony ezt így gondolja -, a sport területére, ahol természetesen értjük azt az általam populistának nem nevezett, de mégiscsak annak tartott bírálatot, amely sportintézmények fejlesztését szembeállítja más egyéb fejlesztési igényekkel Magyarországon, amelyek mindig vannak és amelyeknek a száma természetesen végtelen. De én mégis szeretném azt hangsúlyozni, hogy nem véletlenül van abban a minisztériumban a sportminisztérium - ez nem mindenütt van így -, ahol az oktatás is van, mert mi alapvetően ezt **nem** köznevelési és kulturális kérdésnek tekintjük. Tehát nagyon fontos a versenysport, annak a támogatása, ez része a nemzeti

önazonosságnak és a nemzeti büszkeségnek, ugyanakkor, ahogy a mindennapos testneveléssel folyamatosan bővül azoknak a száma, akik belépnek - itt egy több százézes nagyságrend van -, ma már több mint egymillióan sportolnak mindennap az általános és középiskolába járó gyermekek közül, aközben a versenysportba belépő fiatalok száma is nagyon jelentősen növekedett, és a Magyarországon rendszeresen sportolók aránya is megbízható felmérések szerint öt év alatt 5 százalékról 15 százalékra nőtt. Tehát ez jelzi a sport nemzetstratégiai ágazattá való nyilvánításának a hatását az egész lakosságnak aztán végső soron mégis az egészségi állapotára. Tehát úgy gondolom, hogy itt jelentős lépéseket tettünk.

Talán egy dologról, ami megint csak vitát váltott ki, mert miért ne váltott volna, egy mondatot hadd mondjak, a sportfinanszírozás rendszerének az átalakítása, amelynek jelentős része a Magyar Olimpiai Bizottság kereteiből kikerült és a sportállamtitkárságnak a feladatellátásává vált. Én bízom benne, hogy ezáltal az Olimpiai Bizottság jobban tud a sportszakmai feladatokra és azokra a koncepciókra koncentrálni, amire szükség van. Azt azért figyelmükbe ajánlom, hogy nem véletlen az, hogy konszenzussal sikerült - kisebb-nagyobb vitákkal - megoldanunk ezt az átalakítást, úgy tűnik, hogy ez a szakmának is legalább annyira az igénye volt, mint ahogy ezt a kormányzat is szükségesnek látta.

A taopénzekről úgysis kérdezni fognak, úgyszólván azokat most átugranám.

Talán az olimpiai pályázatról is érdemes majd beszélnünk, mert a legutóbbi, az első nagy nyilvános meghallgatás óta, ami egy közel-keleti országban történt, talán az eddig szkeptikusok is gondolják és gondolhatják azt, hogy nagyobb esélye van Magyarországnak, hogy ebben az ügyben a térképre kerüljön, mint ahogy ezt eddig sokan gondolták, mert valóban az esélytelenek nyugalmával indultunk és most már az esélyesek izgalmával készülünk a következő körre. Jövő hét elején lesz Magyarországon Európa összes sportminisztere egy sportminiszteri találkozó keretében, amit az Európa Tanács szervez. Tehát nemcsak az Unió sportminiszterei, hanem összesen 47 ország sportminisztere lesz a vendégünk hétfőtől két vagy három napon keresztül. Tehát ez egy nagy lehetőség a megmutatkozásra. Eleve, hogy ezt a tanácskozást megkaptuk, az elismerése ennek a tevékenységnek.

Talán annyit hadd mondjak itt az ügyek összekapcsolásáról, hogy az ágazaton belül én itt most a kollégiumfejlesztésekre utalnék, ami egy fontos felsőoktatási prioritás, hogy az egyre dráguló albérletek helyett valóban alternatívát jelentsen a kollégiumi elhelyezés. Ennek más előnyei is vannak, mint hogy olcsóbb szálláslehetőség, itt például próbáljuk a szinergiákat kihasználni, és a szálláslehetőségek biztosítása az olimpiai pályázathoz, egy esetleges olimpiához együtt jár egy komoly kollégiumfejlesztéssel. Így, ha ezeket a fejlesztéseket elkezdjük és elvégezzük, akár egy nem elnyert pályázat esetén is ebből mindenképpen pozitívumok származnak. Ezt elmondhatom az egészségügy területére is.

Ha szabad, áttérek az utolsó területre, a kultúra területére. Itt egy olyan ugrás van a kulturális kiadások tekintetében, amit, ha nem látnák a költségvetési számokat maguk is, hiszen ezek publikusak, akkor alig hihető lenne. Ez annak köszönhető, hogy az az előkészítő munka, ami tovább tartott, mint szeretttük volna - de ez már csak így van a nagy kulturális beruházások tekintetében -, az most ért abba a fázisba, hogy nemcsak papíron történő munkavégzés, hanem valóságos, a terepen látható munkavégzésnek a fázisába érkeztünk. Ezért a kulturális ágazat költségvetése a 2016-os évhez képest, amely 52 milliárd 743 millió volt, 2017-ben 125 milliárd 195 millió forint. Ez egy 72,5 milliárd forintos emelkedés, ez önmagáért beszél. De nemcsak a nagyberuházásokról van szó, hanem annak a programnak a továbbviteléről, amit államtitkár úr, amikor elvállta ezt a feladatot, kulturális alapellátásnak nevezett. Itt, azt gondolom, sikerült meggyőznünk a Nemzeti Kulturális Alap elnökét arról, hogy a

vidéki fesztiválok támogatása kiemelt feladat kell hogy legyen, az erre fordított összegeket megdupláztuk az elmúlt években, továbbmegy ez a tendencia. Nyilvánvaló, hogy országmarketing szempontjából Budapestre - nem Magyarországról beszélek, hanem Budapestről - kell koncentrálnunk az erőforrásokat a turizmus tekintetében, de ez nem jelenti azt, hogy azokat a vidéki fesztiválokat ne támogathatnánk kiemelten folyamatosan, amelyek mégiscsak legalább annak a régiónak, de országos és határon túli kisugárzásban is nagyon jelentősek. Ha arra gondolok, hogy a zempléni fesztivál, amelyik nekem különösen szívügyem, 25 éve folyamatosan ellenszélben is működik, annak a támogatása, vagy ha én az északkelet-magyarországi régióra gondolok, elsősorban a miskolci operafesztiválra, de mondhatnánk az országnak a fejlettebb részeit is, akár Nyíregyházát, akár a kisebb vidéki fesztiválokat, itt a támogatás növekedése jelentős dolog.

A napokban áll majd államtitkár úr a nyilvánosság elé a kulturális közalkalmazotti bérpótlék ügyében, ami 15 százalékos lesz. Én most megelőlegezem a vitákat, érdemes erről beszélni, nem lesz egyszerű úgy elrendezni ezt a dolgot, hogy mindenki igazságosnak érezze. Ez körülbelül lehetetlen is lesz, de hogy közelítsünk ahhoz, hogy mindenki úgy gondolja, hogy elégedett, ahhoz még itt komoly intézkedéseket kell hoznunk, hiszen éppen ez a szféra az, ahol többek között az életpálya bevezetése azért nem lehetséges, mert a legkülönbözőbb foglalkoztatási formákban dolgoznak ezen a területen, önkormányzat, állam, munka törvénykönyv szerinti, közalkalmazotti és így tovább. Úgyhogy ez a 15 százalékos bérfeljesztés jelentős előrelépés, de itt majd ki kell találnunk azokat a kiegyenlítő mechanizmusokat, amelyek azokat is hozzájuttatják a magasabb bérhez, akik most itt nem érintettek direkt módon.

Ha a rekreációs, a kulturális és az egyházi költségvetést, mert ebből a szempontból a kultúra része, egybeveszem, akkor az Európai Unió 28 országa között Magyarország az első helyen van, a GDP 2 százalékát fordítja erre a területre; az uniós átlag 1 százalék.

A táncművészeti életjáradékot minimális, kedveskedő polémia keretében megvitattuk az Országgyűlésben. Ez szerintem a minőségi kultúra támogatásában fontos előrelépés, még akkor is, ha nem érint hatalmas tömegeket, de mégis Magyarországnak azt a brandjét, azt a márkáját érinti, ami nem más, mint a magyar néptánc, ahol a legkiválóbbaknak nagyobb anyagi biztonsága lesz a jövőben.

Ha a forrásokról beszélünk, akkor érdemes beszélnünk a másik oldaláról, hogy a kultúrafogyasztók tekintetében hogyan állunk. Itt azt tudom mondani, hogy az előző évekhez képest, akár a színházak nézőszámát tekintem, akár a múzeumok látogatottságát, akár a kulturális események számát, mindenütt nagyon jelentős növekedést tapasztalhatunk. Ha akár a filmelőadások, színelőadások, hangversenyek, kiállítások vagy a beiratkozott könyvtári olvasók számát nézem, ez az, amit mi kulturális alapellátásban nagyon fontosnak tartunk, akkor nagyon lényeges változásokat és mindenütt emelkedést tapasztalhatunk.

A nagyberuházások közül néhányat hadd említsek, amelyek kevésbé állnak az érdeklődés fókuszában! A Liget-projektről azért nem beszélek, mert itt minden érdekelt és nem érdekelt gondoskodik arról, hogy az érdeklődés középpontjában legyen. Azt az ügyet, ahol én nem gondolom, hogy nekünk önkritikát kéne gyakorolnunk - talán annyiban, hogy kevésbé tudtuk világossá tenni, hogy a park szempontjából a Liget-projekt milyen előrelépést jelent mint néppark fejlesztése; ha csak arra gondolok, hogy a zöldfelület nem csökken, hanem növekszik, ebben az ügyben talán vannak mulasztásaink. Ezt úgy próbáltuk pótolni, hogy egy korábbi, általunk egyébként nem túlságosan elismert kormány környezetvédelmi miniszterét bíztuk meg azzal, hogy miniszteri biztosként álljon rendelkezésre ebben az ügyben.

Úgy látom, hogy az ő munkája konkrét intézkedésekben is meg fog jelenni, tehát ez nemcsak kommunikációs intézkedés, bár annak az értékét nem vonnám kétségbe, hanem valóságos javítását fogja jelenteni a Liget-projekt, mondjuk, polgárbarát és zöldbarát megvalósításában.

A Nemzeti Múzeum áll nagy fejlesztések előtt. Az elnyert pályázat megvalósítása elindult, tehát a Múzeumkert valóban az a klasszikus Múzeumkert legyen XXI. századi színvonallal, amelyet mindannyian ismerhetünk a kötelező olvasmányokból, arra 400 millió forintot fordítunk ebben az évben. A Palotanegyed kibővítése során a '60-'70-es évek épületeinek elbontásával kinyílik az a tér, ami a Nemzeti Múzeum mögött van, és ott olyan fejlesztések legyenek - ezt megkapja a Nemzeti Múzeum. A Magyar Rádió épületének sorsáról még nem született kormányzati döntés, de az egyébként történelmi épületekre a Nemzeti Múzeum tud előterjesztést tenni, hogy mi is legyen ezekben az épületekben. Ez egy belső, mondjuk, egy belvárosi nagyon komoly kulturális térré nőheti ki magát ott a környező egyetemekkel, Andrassy Egyetem, Pázmány Egyetem, a Károli Egyetem nincs messze, nincs messze az ELTE kampusza se, tehát ott kialakul egy izgalmas rész; a könyvtárakról már nem is beszélve, Szabó Ervin Könyvtár, egy egészen izgalmas kulturális tér fog megvalósulni.

A legnagyobb fejlesztésünk a tárcán belül az Országos Széchenyi Könyvtár fejlesztése a jelenlegi helyén maradva, ez is egy kétszámjegyű milliárdos projekt, ami előttünk áll, ez is elindul. Az Opera, az Eiffel-bázis, ezekről talán csak így említés szintjén meg az emlékevekről is: 2016-ban Bartók-, Zrínyi-, Gulag-, elsővilágháború-, Szent Márton- és az 1956-os emlékévé volt a tárcánk gondozásában; 2017-ben Arany János-év, Kodály-emlékévé, a reformáció jubileumi éve és a Szent László-emlékévé az, amit tervezünk, talán erről érdemes még beszélni, ez az emlékezetpolitika területe.

Ha az államtitkár úr hozzájárul, akkor én itt abbahagynám, és állok rendelkezésre a kérdések tekintetében. Köszönöm szépen, elnök asszony.

ELNÖK: Köszönjük szépen a miniszter úrnak. Ügyrendi hozzászólást szeretne tenni Kucsák László alelnök úr. Parancsoljon!

Kucsák László ügyrendi indítványa

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Kedves Vendégeink! Az elnök asszony irányában fogalmaznék meg valóban egy ügyrendi javaslatot, emlékeztetve arra, hogy hasonló bizottsági ülésünkön volt már rá példa, és működőképesnek bizonyult. Ezért javaslom, mivel sokan készültek hozzászólással és kérdésekkel, és ez egy miniszteri meghallgatás, hogy a kérdésekre valóban a válaszokat is meg tudjuk hallgatni, ezért indítványozom, hogy a korábbi gyakorlatunknak megfelelően egy időkeretet állítsunk fel, például a képviselők részéről, mondjuk, három percet, ily módon szerintem akkor mindenre megfelelő időben sor tud kerülni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ügyrendi indítvány hangzott el Kucsák László képviselő úrtól, amely arra vonatkozik, hogy a képviselői hozzászólások időkerete három perc legyen. Most erről az ügyrendi javaslatról vitát tart a bizottság. Kérdezem, hogy ki az, aki az ügyrendi vitában hozzá kíván szólni. *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs, tessék!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Csak jelezném, mint ahogy korábban, értelemszerűen most sem értek egyet ezzel a javaslattal. Tisztelettel, a miniszter úr 50 percet beszélt, elég nehéz lenne reagálni sok mindenre. A félreértések

elkerülése végett, nem készültem félórás előadással, csak maga az elv. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Az ügyrendi javaslatához más hozzászólási szándék van-e? *(Jelzésre:)* Ikotity alelnök úr, tessék!

IKOTITY ISTVÁN (LMP), a bizottság alelnöke: Egy kicsivel több időt mindenképpen szeretnénk annál a három percnél, hiszen a három perc nagyon kevés idő. *(Kucsák László: Egy interpellációnyi!)*

ELNÖK: Indítványt tegyen akkor!

IKOTITY ISTVÁN (LMP), a bizottság alelnöke: Öt perc.

ELNÖK: Érkezett egy alternatív ügyrendi javaslat, hogy képviselőnként ötperces időkeretben lehessen hozzászólni. Az ügyrendi vitához kíván-e még valaki hozzászólni? *(Senki sem jelentkezik.)*

Nem látok jelzést, akkor szavazunk. Két alternatív javaslat van: az egyik Kucsák képviselő úr részéről hangzott el, amely háromperces időkeretben biztosít hozzászólást a képviselők számára. Ki az, aki ezt támogatja? *(Szavazás.)* 9 igen szavazat.

Ki az, aki az ötperces időkeretet támogatja? *(Jelzésre:)* Olyan indítvány nem hangzott el, hogy ne legyen időkeret, ezért arról nem tudunk szavazni. Szabó Szabolcs képviselő úr azt nyilvánította ki, hogy ő nem ért egyet a háromperces időkerettel, ezzel ellentétes indítványt nem fogalmazott meg, Ikotity alelnök úr fogalmazott meg ellentétes indítványt.

Ki az, aki az ötperces időkerettel egyetért? *(Szavazás.)* 4 igen szavazat. Akkor a bizottság úgy döntött, hogy a képviselőknél három percen belül van lehetősége a kérdéseket feltenni és a hozzászólásaikat megtenni.

Elsőként jelentkezett hozzászólásra Kunhalmi Ágnes. Parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Lassan nem nagyon értem egyébként, hogy minek van a miniszteri meghallgatás ekkora tárcánál, ha nincs mód rendszeresen kérdezni egy évben egyszer a miniszter urat. Egyébként tisztelettel köszöntöm önöket, a miniszter urat is, az államtitkár asszonyt és urakat is.

Szóval, a tankötelezettség leszállításával kapcsolatban tenném fel ezt a kérdést. A 2014-15-ben elvégzett módszertani kísérlet alapján a referencianapon, tehát 2014. február 1-jén az oktatási rendszerből lemorzsolódottak száma 42 254 fő, ezt az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet hozta ki. Megfelelőnek tartják-e még mindig a tankötelezettség korhatárának a leszállítását, összefüggésben azzal, hogy a közmunka alsó korhatára 16 év? Ez szerintem embertelen, ezt is önök hozták. A lemorzsolódás érdemben nem változott, ezt ön is beismerte, miniszter úr, és valójában gondolkodnak azon, hogyan lehetne ezen változtatni. Figyelmébe ajánlom a tankötelezettség korhatárának a visszaemelését 18 évre. Sajnálom, hogy a legutóbbi bizottsági ülésen az MSZP ez irányban tett javaslatát megint nem támogatták.

KLIK. Sikerként aposztrofálja azt, hogy nincs a KLIK-nek államadóssága, de ez egy adósságtermelő gépezet, gyakorlatilag önök azt fizették ki, amit önök okoztak. Azt szeretném kérdezni ezzel kapcsolatban, hogy mikor fog ez az adósság újratermelődni, hiszen a rendszer nagyon rossz. Ennek tükrében, hogy ezt a problémát önök okozták,

még mindig sikernek tartja-e, hogy a KLIK-nek kifizették azt az adósságát, amit ők okoztak?

A következő: a DOS-ról, tehát a programjukról szeretném kérdezni. Ugye leginkább infrastrukturális fejlesztésekre megy ez a pénz. Én magam is részletesen végigtanulmányoztam, és ön is azt mondta, hogy leginkább az elavult gépparkot próbálják felújítani. Viszont azt írja a digitális oktatási stratégia, hogy nem minden tanárnak van lehetősége részt venni továbbképzésen például informatika területén. Milyen lehetőségeket lát annak kiszélesítésére, hogy minden tanár tudjon fejlődni és igazodni a digitális világ napról napra fejlődő és megújuló világához?

A tankönyvekkel kapcsolatban azt szeretném kérdezni, hogy a tanárok túlnyomó többsége egy kutatás szerint nem nagyon örül ennek az egyentankönyvnek, nagyon sok a tárgyi tévedés, sem a gyerekek, sem a pedagógusok nem tudják igazából ezeket a tankönyveket használni. Arról már nem is beszélek, hogy legutóbb az EMMI-n úgy ment át egy tankönyv, hogy miniszterelnök úr migránsokkal kapcsolatos 2015. évi beszéde is benne volt. De gyakorlatilag a szülők már pontosan a tankönyvek silány minősége miatt az iskolarendszeren kívül veszik meg a tudást a gyereküknek. Ez a tendencia is 2011 óta rohamosan nő. Mi a véleménye erről? Megfelel-e például az egyentankönyv világa, az uniformizálás és a központosítás például a funkcionális analfabetizmus felszámolására? A lakosság majdnem több mint 20 százaléka funkcionálisan analfabéta, milyen konkrét programokat és iskolát kíván ön is szorgalmazni azért, hogy ez felszámolódjon Magyarországon?

Még két kérdésem lenne. A sámándobról hadd kérdezzem már meg, hogy mi a helyzet vele, ugyanis a milánói világkiállítás magyar pavilonja, ismertebb nevén ez a sámándob, több milliárd forintba került; lement a műsor, hazaszállították. Mi értelme van ennek az egész sámándob történetnek? Nem nagyon tudjuk értelmezni.

Természetesen lett volna még kérdésem, miniszter úr. Én nagyon sajnálom, hogy nem tudom feltenni önnek az egyébként sokak által érdeklődésre számot tartó kérdéseimet. Köszönöm.

ELNÖK: Ikotity István; aztán Farkas Gergely.

IKOTITY ISTVÁN (LMP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Megjelentek! Ha minden kérdést, amire nem kaptam választ az elmúlt időszakban, az elmúlt évben akár, a helyettesítő miniszter úrnak föltennék, akkor mindenféle időkeretet túlhaladna ez.

Gyorsan belecsapnék tételesen a kérdéseimbe. Legelső kérdés: miniszter úr beszélt a tanodákról. Ezek a tanodák olyan helyzetben vannak, kevesebb lett, jelen pillanatban 171 van még csak támogatva, a közép-magyarországiaknál még nincs is eredmény hirdetve, tervezik-e valamilyen formában ezeknek a normatív finanszírozását? Az egyik legnagyobb problémájuk ezeknek az a bizonytalanság, amit a pályázati rendszer eredményez.

Kérdésem bajai lakosként a bajai Eötvös József Főiskola feldarabolása. A mi elvünk az lenne, hogy ezeket az intézményeket függetlennek megőrizzük, a két nagyon fontos kara a Közszolgálati Egyetemhez kerül. Ez az irány ön szerint jó-e?

A következő kérdésem: egy olyan rendszerben, amikor a demokratikus értékek tiszteletére, képviselőre neveljük a gyerekeket, akkor elfogadható-e, hogy az aktuális kormányzattal szemben vagy bármilyen témában nem fejezhetik ki egy diákszéki ülésen a véleményüket? Miniszter úr fölvette-e a kapcsolatot, ismeri-e ezt az ügyet, beszélt-e az illetékesekkel?

A következő kérdésem miniszter úrhoz: a szegregáció gyakran előkerül, szándékoznak-e ezt társadalomtudományi módszerekkel felmérni, hogy legalább megismerjük a kiinduló helyzetet?

Beszélt miniszter úr korábban speciális pluszszolgáltatásokról ezen a területen, ahol kiemelten erős a szegregáció, milyen formában valósul ez meg?

Miniszter úr egyetért-e a szakközépiskolákban, újabb nevén szakgimnáziumokban a természettudományos oktatás visszaszorulásával?

Életpályamodellről és fizetésemelésről. Továbbra is a nevelést, oktatást segítő munkatársak nem részesülnek ebben, másodlagosként, sokadlagosként vannak ebben a rendszerben. Arról nem is beszélve, hogyha fizetésemelésről beszélnek, hogyha 2015-ben nem lett volna elválasztva a minimálbértől az illetményalap, akkor most lényegesen nagyobb, 15 százalékos fizetésemelés érkezne a pedagógusoknak.

Mikor mérik fel a tényleges terheltségét a pedagógusoknak?

Foglalkozik-e az EMMI a BME-n kirúgott dékán ügyével? Vizsgálják-e mindent azzal kapcsolatban, hogy szabályosan történt-e a dékán úr felfüggesztése?

Sporttal kapcsolatos kérdésem: a riói olimpiai részvétel pénzügyi elszámolását és szakmai elszámolását nyilvánossá teszik-e? Illetve a MOB a kormány felé átadott négyéves szakmai és pénzügyi elszámolása nyilvánosságra kerülhet-e? *(Az elnök jelzi az időkeret leteltét.)*

Utolsó kérdésem a sporttal kapcsolatban az, hogy elfogadhatónak tartja-e miniszter úr, ami jelen pillanatban a sportvezetők körében megvalósul? Tudja-e olyan objektíven ellenőrizni azokat a sportvezetőket, például Németh Szilárdot, Kocsis Mátét, Borkai Zsoltot, sorolhatnánk, akik párttársai? Mit gondol, mi a személyes véleménye miniszter úrnak a Gyárfás Tamás-ügyről? Köszönöm. Várom a válaszait.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Farkas Gergely, tessék!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. A „Ki tud gyorsabban hadarni?” című verseny harmadik versenyzőjeként jelentkezem be, és próbálok minél több kérdést feltenni. De komolyra fordítva a szót: tényleg nagyon szomorúnak és elképesztőnek tartom, hogy a bizottsági ülés keretein belül egy évben három, azaz három percben tudunk kérdéseket feltenni a területünkért felelős miniszternek. Én ezt tényleg nagyon szomorúnak tartom. Egyébként pedig nem is értem ezt az eljárást, mert tartom annyira felnőttnek miniszter urat, mint ahogy egy évvel ezelőtt is jelezte, hogy időkeretben tud csak válaszolni, hogy idén is jelezze. De ezt nem jelezte, tehát innentől kezdve nem értem a kormánypárti képviselők eljárását.

De belecsapva a kérdésekbe: miniszter úr említette a kollégiumi fejlesztéseket, de csak egy címszó kapcsán, semmi konkrétumot nem hallhattunk, hogy milyenfajta fejlesztések mikor következnek be, milyen nagyságrendben. Tudjuk, hogy ez mekkora probléma, tudjuk, hogy nem most keletkezett a probléma. És azt is szomorúnak tartom, hogy önök csak az olimpiával összefüggésben tudnak erről gondolkodni, önmagában a hallgatók önöknek ezek szerint nem érnek annyit, hogy a kollégiumi fejlesztéseket az elmúlt hat évben elővették volna. Azt is tudjuk, miniszter úr nyilatkozta, hogy Lázár Jánossal ezt már egy kormányülésre bevitték, ott Orbán Viktor maga volt az, aki megálljt parancsolt ennek a kezdeményezésnek. Kérdezem, hogy mikor lesz ebből végre valami.

Miniszter úr szájából szinte röpködtek a tízmilliárd forintok. Én ebből azt a következtetést vontam le, hogy amit önök szeretnének, arra van pénz. Én hadd említsek egy-két ilyen területet. Például a hallgatói ösztöndíjak emelése egy olyan kérdés lenne, ami 2007 óta várat magára, hogy végre ebben emelkedés történjen, a hallgatói normatíva, ami erre fordítható, azóta nem növekedett. Mi ezt évről évre

kezdeményezzük, a hallgatók saját bőrükön érzik, hogy amit ösztöndíj címszó alatt kapnak, az semmire nem elég. Kérdezem, hogyha sok minden másra van pénz, erre mikor lesz pénz. Nagyon sok, több százezer fiatal érint ez a dolog.

Szintén hallhattunk a felsőoktatási nyelvoktatás, illetve általánosságban a nyelvoktatás kérdéséről, de megint csak azt hallottuk megerősítve, hogy 2020-tól szigorítások következnek, amely szigorításokkal önmagában véve nem lenne gondunk, de mindaddig, amíg az erre való felkészülés kapcsán a nyelvoktatás egészében nem történik egy reform, addig mi ezt egy problémának érezzük, márpedig a reform nagyon nem akar elkövetkezni. Mind a köznevelés rendszerén belül, mind pedig a felsőoktatásban szükség lenne a nyelvoktatás reformjára. Itt is sok statisztikát lehetne idézni, amelyek mind-mind azt támasztják alá, hogy nyelvoktatás terén, nyelvtudás szintjén európai uniós sereghajtók vagyunk, illetve azok között szereplünk.

Utolsó kérdésem ebben a szűkös időkeretben egy visszatérő kérdés, amely, úgy gondolom, nem az én szégyenem, hogy nekem ezt időről időre fel kell tennem, hanem sokkal inkább az önöké, ez az ifjúsági törvény hiánya. Önök 2010 előtt még azt mondták, hogy az ifjúsági törvény nagyon fontos lenne, a nemzeti ifjúsági stratégia csak egy pótcselekvés, hat év telt el, mind a szakma, mind pedig számos olyan hozzáértő ember, aki tudja, hogy ez miről szólna, ezt fontosnak tartaná. Önök ennek ellenére továbbra sem kezdeményeznek ez ügyben semmit, pedig felülről (*Az elnök jelzi az időkeret leteltét.*) irányítva önöknek kellene ezt kezdeményezni. Kérdezem, hogy ebben mikor várhatunk előrelépést.

ELNÖK: (*Jelzésre:*) Hoffmann Rózsa, tessék!

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök asszony. Az időkeret ellen szót emelő kollégáimnak mondanám és felhívnam a szíves figyelmüket az interpelláció, a kérdés, az azonnali kérdés és az írásbeli kérdés műfajára. (*Ikotity István: Nem kapunk válaszokat!*) Én azt gondolom, nagyon sok lehetőségünk van arra, hogy a miniszter úrtól vagy a minisztériumtól bármit kérdezzünk.

A magam részéről én meglepéssel hallgattam miniszter úr beszámolóját, amit ezennel itt meg is köszönök. Óriási változásokról szólt, perspektívákról, kellőképpen önkritikus volt, és nagyon megnyugtató az a fejlődő tendencia, amely az oktatás, nevelés, kultúra, felsőoktatás fokozott támogatására mutat rá. Persze, hogy mindenkiiben maradt hiányérzet, nem hiszem, hogy bármikor az életben olyan világ lenne, amikor még többet, még jobbat ne lehetne.

Miután itt elég sok szám, adat hangzott el, amely megnyugtató volt, engedje meg, miniszter úr, hogy néhány tartalmi jellegű kérdést tegyek fel, kapcsolódva az ön által mondottakhoz. Az első témám a pedagógusképzés és a továbbképzés, szoros összefüggésben a köznevelés megújításával. Kérdezem, hogy elégedett-e azzal, ami ezen a területen történik, van-e itt további olyan projekt, amely a köznevelés jobb kiszolgálását szolgálja.

A felzárkóztatásról is hallottunk. A romaprogramok száma lenyűgözően sok, erről tájékoztam, és örömmel hallottam, hogy a tanodaprogram is helyre kerül. A kérdésem arra vonatkozik, hogy van-e olyan mérés, kutatás, amely ezeknek a felzárkóztatási programoknak az eredményességét vizsgálja. Miről tudunk itt számot adni önmagunknak és a külvilágnak?

A Nemzeti Pedagógus Kar beváltotta-e a hozzáfűzött reményeket? Megfelelő partner-e a mindenkori miniszternek a Nemzeti Pedagógus Kar? Halljuk, hogy

szerepelnek, azt gondolom, rendben van a dolog, de szeretném a miniszter úr véleményét is megtudni.

Ami a nyelvoktatást illeti, csak erősíteni tudom azt a szándékot, nehogy eltérjenek attól, hogy 2020-ban már a felvételi követelménye legyen a nyelvvizsga. Most 2016-ot írunk, régen el kellett volna már érniük ezt az állapotot. A kérdésem arra vonatkozik, hogy vannak-e olyan programok, elképzelések, amelyek segítik főleg a vidéki környezetben lévő középiskolásokat, középiskolákat, hogy felkészüljenek erre, és megfelelő propaganda, kommunikáció nem ártana, hogy ez tudatosodjék bennük. *(Az elnök jelzi az időkeret leteltét.)*

A küllhoni magyar nyelvű, magyar anyanyelvű oktatás támogatásáról is szeretnék egy kicsit bővebben hallani.

Végül, a kultúra támogatását is örömmel hallottam. Az érdekelne, hogy...

ELNÖK: Alelnök asszony, több mint 10 százalékkal már túllépte az időkeretet.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, akkor nem fejezem be a kérdésemet, majd írásban felteszem. Köszönöm. *(Kunhalmi Ágnes: Így jártunk!)*

ELNÖK: Dunai Mónika képviselő asszonyé a szó. Parancsoljon!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Vendégeink!

Köszönöm szépen azt a tartalmas beszámolót, amelyet a miniszter úr a különféle, bizottságunkat érintő kérdésekről adott. Szeretnék három olyan kérdést feltenni, amelyekről egy picit kevesebb szó esett; ebből kettő konkrét lesz, egy pedig általános jellegű.

Ettől az évtől, január 1-jétől a pedagóguséletpálya-modell alá tartoznak a kisgyermeknevelők. Az látszik, hogy ez az intézkedés valóban ösztönzőleg hatott a kisgyermeknevelői szakmában a felsőfokú végzettség megszerzésére, hiszen a tanév végén sokkal többen jelentkeztek felsőoktatási intézménybe, főiskolára, egyetemre, erre a szakra. Kérdezem azt, hogy tervezi-e a minisztérium, az államtitkárság azt, hogy a férőhelyeket jelentősen bővíti egy programnak megfelelően, tehát azok, akik szándékoznak ilyen képesítést hamar megszerezni, minél többen megtehessek ezt, és ne kelljen éveket erre várniuk.

A másik kérdésem az óvodákra vonatkozik. Számos erőfeszítést tettünk annak érdekében, hogy az óvodák minél inkább jobban felszereltek legyenek, óvodaépítési programok, -bővítési programok voltak az elmúlt évben, és még vannak és lesznek is. Borzolja a kedélyeket egy szegedi eset: a szegedi szocialista városvezetés óvodákat kíván bezárni, pedig hároméves kortól kell óvodába járniuk a gyermekeknek, így sokkal messzebbre fognak tudni menni. Tud-e erről a minisztérium, az államtitkárság? És tud-e valamit tenni azért, hogy ez ne történjen így?

A harmadik kérdésem. A tavalyi évben egy interpellációt nyújtottam be a miniszter úrhoz arról, hogy pattanásig feszült a tavalyi évben, az érettségi előtt a Teleki Blanka Gimnáziumban a helyzet. Szeretném megkérdezni, hogy az idei tanévben már a politika helyett a valódi tanítás és tanulás állhat-e a középpontban.

A negyedik nem is kérdés, hanem egy megjegyzés. Nagyon nagy örömmel hallom azt és látom, hogy a minisztérium és nem is csak egy államtitkársága, hanem olyan államtitkárság is, amelyik nem a mi bizottságunkkal tart szoros kapcsolatot, kiemelten foglalkozik minden életkorban a tehetséggondozással. Én ezt szeretném megköszönni, hiszen nagyon fontos a felzárkóztatás, a hátrányos helyzetűek

fejlesztése, de legalább ugyanilyen fontos a tehetségek felfedezése a korai életkorban és az ő fejlesztésük. Köszönöm szépen.

ELNÖK: A sorrendben most Szelényi Zsuzsanna képviselő asszony következik, de mivel ő nem a bizottság tagja, ezért a bizottság tagjainak szavazni kell arról, hogy megadjuk-e neki a szót a napirendi pont keretében. Ezért kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki az, aki egyetért azzal, hogy Szelényi Zsuzsa képviselő asszony a miniszteri meghallgatás keretében fel tudja tenni kérdéseit a bizottsági tagokra vonatkozó feltételeknek megfelelően. Aki ezzel egyetért, kérem, az jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Volt-e nem szavazat? *(Senki sem jelentkezik.)* Tartózkodás? *(Szavazás.)* 1 tartózkodással a bizottság támogatta.

Így akkor Szelényi Zsuzsanna képviselő asszonynak adok szót. Parancsoljon!

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Köszönöm szépen a bizottságnak. Köszöntöm a miniszter urat és a minisztérium képviselőit.

Ennek a bizottságnak az albizottsága a nők méltóságáért felelős bizottság Dunai Mónika vezetésével. Ez egy civilizációs kérdéskör természetesen, nyilván azért is gondolom, hogy érintett ez a bizottság ebben. Ennek az ügynek a kapcsán szeretnék egy pár kérdést feltenni a miniszter úrhoz.

A 2016. év a korábbiakhoz hasonlóan sajnálatosan tele volt nagyon elképesztő történetekkel, amelyeknek sok esetben halálos áldozataik voltak, olyan erőszakos cselekmények, amelyeknek alapvetően nők és/vagy gyerekek voltak az áldozatai. Nyilvánvalóan minden más európai országban is a családon belüli és a nők elleni erőszak egy létező dolog. Az, hogy hányan hálnak meg, azon múlik, hogy egy országnak milyen védekezőeszközei, milyen intézményes mechanizmusai vannak arra vonatkozóan, hogy meg tudja védeni az állampolgárait, és olyan intim területeken, mint például a család, ne történhessen olyan szisztematikus erőszak, ami ilyen nagyon súlyos dologhoz vezet, hogy emberek hálnak meg.

A magyar kormány 2014-ben aláírta az isztambuli egyezményt, amely a nők elleni és a családon belül erőszak visszaszorításáról szól, és 2015 júniusában a parlament elfogadott egy határozatot, amely a kapcsolati erőszak megelőzésére vonatkozó kormányzati lépések áttekintését tűzte ki célul. Ennek a határideje most decemberben jár le, úgyhogy szeretnék arról tájékozódni, hogy milyen lépések történtek a minisztériumban annak érdekében, hogy ez az ügy jelentős előrelépésen menjen keresztül.

Konkréten tudomásom van arról, hogy a minisztérium szeptemberben elindított egy pályázatot, amely krízisközpontok felállítását célozza, amit mindenképpen pozitív dolognak tekintek, ezek azonban nem kizárólag vagy nem célzottan a nők és a gyermekek bántalmazását megakadályozó, őket támogató intézmények, hanem alapvetően családok átmeneti otthonának a fejlesztését célozzák.

Itt azért nagyon fontos különbséget tenni, mert ez a nemzetközi egyezmény nem véletlenül szól a nőkről és a gyerekekről, ez ugyanis strukturálisan más típusú erőszak, mint, mondjuk, amik egyébként is az emberek között megtörténnek. Tehát különös figyelmet és védelmet igényelnek azok, akik menekülnek a családon belüli erőszak elől, ami alapvetően mindig erőpozíciókról szól. Tehát más védelmet igényel, mondjuk, egy nő, aki a gyerekeivel az erőszak elől menekül, meg egy család, amelyik, mondjuk, a lakáshitel visszafizetése miatt elszegényedett *(Az elnök jelzi az időkeret leteltét.)*, és természetesen védelemre szorul.

Tehát az a kérdésem, hogy mire lehet számítani most az isztambuli egyezmény elfogadása céljából. Mire jutott a kormány az elmúlt másfél évben a felkészítést

érintően? És végre aláírjuk-e, és magyar törvénybe iktatjuk-e ezt a nemzetközi egyezményt? Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Pósán alelnök úr, tessék!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Miniszter úr, az első kérdésem arra vonatkozik, hogy a nemzetközi rangsorokban a magyar egyetemek az elmúlt években örvendetesen előrébb léptek, de ebből a szempontból van egy olyan elem, amit sajnos nem tudunk beleszámítani, nevezetesen, hogy a legtöbb európai országban a tudományos akadémiák teljesítményei az egyetemi világnál kerülnek nyilvántartásba, nálunk a kettő külön van. Milyen lépések történnék a tekintetben, hogy a Magyar Tudományos Akadémia teljesítményeit egyébként be lehessen csatornázni a magyar felsőoktatás teljesítményeibe, már csak azért is, mert az Akadémia jó néhány tagja egyébként az egyetemi világban van jelen, rengeteg szállal van kapcsolódás.

A másik kérdésem arra vonatkozik, hogy a hatályos felsőoktatással kapcsolatos törvényben szerepel ez a kötelező kitétel, hogy tanárképzési centrum legyen az intézményekben, az elmúlt pár év mégiscsak egyfajta bizonyíték arra, hogy ahány egyetem, annyiféleképpen tudják ezt szervezni. Magyarán, a kérdés az, hogy feltétlenül kell-e ez az előírás a törvényben, vagy pedig mondjuk azt, hogy az adott felsőoktatási intézmények olyan szerkezetben, szervezeti formában valósítják meg ezt a kötelező feladatot, amit jónak látnak. Gondolok itt arra, hogy például az ELTE-n van konkrétan pedagógiai kar, más egyetemen ilyen kar nincsen. Sokféle logikája lehet. Ez egy törvényhez kapcsolódó kérdés.

A harmadik, az utolsó kérdés. A tankönyvekkel kapcsolatosan megfogalmazott kritikákkal összefüggésben: vannak olyan hírek, melyek szerint a különböző szaktanári egyesületek, konkrétan akár a történelemtanárok egyesületének is a kritikái mögött állítólag felfedezhető anyagi érdekek. Konkrétan, hogy korábbi kiadók szponzorálták ezen egyesületeket. Jelen helyzetben, hogyha nem ezek a tankönyvek vannak forgalomban, akkor ez a szponzoráció nem működik. Van-e ilyen összefüggés, tudnak-e önök erről? Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Vinnai Győző, tessék!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszter Úr! Expozójában említette, hogy az erősödő magyar gazdaság lehetővé teszi, hogy az oktatás területén, de talán a kultúra területén is a munkakörülményeket javítsuk vagy javítsa a kormány, és béremelési programot indítson el. Illetve az oktatásban elsők között 2013-ban elindult a pedagógus-életpályamodell, és 2013 óta a magyar gazdaság növekvő pályán van. Ezzel összefüggésben azt szeretném megkérdezni öntől, ha erősödik a gazdaság, erősödik az oktatás, ön is említette, hogy 4,7 százalék helyett a GDP-ben 5,2 százalékot fordítunk most oktatási kiadásokra, míg 2012-ben fél százalékkal, tehát 0,5 százalékkal kevesebbet, akkor hol áll a magyar oktatás európai összehasonlításban.

A másik kérdésem az oktatás területéről: Dunai Mónika mondta a tehetséggondozást, ez nagyon fontos, hiszen minden gyerekben ott van a tehetség, de nagyon fontos az iskolánál az esélyteremtés, a felzárkózás, hogy megszerezze azokat a készségeket, ismereteket, amivel boldogulni tud majd az életében. Én szívügyemnek tartom a korai iskolaelhagyás csökkentését, a végzettség nélküli iskolaelhagyást, hogy csökkentsük ezt. Több intézkedés is történt, most nem mennék bele, mi miniszter úr

véleménye ebben a vitában, vagy hogyan tudunk még jobb eredményeket elérni? Bár önkritikusak vagyunk, itt hallottuk is, hogy még van teendő.

A sport területéről két kérdést szeretnék föltenni. Az egyik a vidéki sportegyesületekre vonatkozik: hogyan támogatja a kormány a vidéki sportegyesületeket? A vidéki sportegyesületek nagyon fontos részei a közösségi térnek. Itt beszélhetünk ugye a versenysportról, amelynek a létszáma növekedett, akár az utánpótlásról is szólhatnék, ha a gyerekekkel megszerettjük a sportot, akkor később versenysportolók lesznek. De más területéről is. Tehát ez az egyik kérdésem, hogyan próbálja a kormány segíteni a vidéki sportegyesületeket, a másik pedig, hogy folytatódhat-e a taoprogram, amely véleményem szerint egy nagyon sikeres program.

És talán még van annyi időm, hogy a kulturális élet területéről, a kulturális illetménypótlékról kérdezzek. A tegnapi politikai vitanapon én hoztam szóba a parlamentben, nagyon fontosnak tartom, mert a kultúra területén dolgozók sokfélék, ugye egyharmada a központi költségvetési szerveknél dolgozik, kétharmada önkormányzatoknál, önkormányzati intézményeknél, egyházaknál, civil szervezeteknél. Tehát nagyon színes ez a lehetőség. A közalkalmazotti törvény hatálya alá tartoznak, de én azt gondolom, hogy ez az illetménypótlék, amely, ha jól értettem, 15 százalékos emelést jelent, erre régen vártak már, ez régi adósságunk, mondjuk meg őszintén. *(Az jelzi az időkeret leteltét.)* Úgyhogy szeretném kérdezni, hogy lesz-e még itt további lépés is.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs, tessék!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Miniszter úr, köszönöm én is a beszámolót. Az elmúlt években, amikor ilyen miniszteri beszámolókat meghallgattunk, reagáltunk rá, meg kérdeztünk így képviselőként, akkor azt hiszem, mindenki számára kiderült, hogy alapvetően nem értünk egyet, tehát rendszerszinten gondolkozunk máshogy, mint a mostani miniszteri vezetés. Innentől kezdve nyilván nagyon nehéz beszélgetni, főleg úgy, amikor három percben kellene ezt valahogy megoldani. És szerintem nagyon jól példázza ezt a hozzáállásbeli különbséget az a néhány napja a sajtóban forgó hír, miszerint egy diákot simán lebaltáltak azért, merthogy megpróbálta elmondani a véleményét. És ez azért érdekes, mert én oktatóként azt tanultam meg, hogy az a legfontosabb, hogy a gyerekek legyen véleménye, és azt mondja el, mert utána lehet vele beszélgetni. És ez egy nagyon fontos szemléletbeli különbség közöttünk szerintem. Ez a rendszer sem az oktatásban, sem a kultúrában, sem a médiában, sem a sportban, ami most van, nem erről szól. Itt van, tessék elfogadni, tessék, három perc... Lassan majd lehet, hogy mi is megkapjuk, hogy esetleg írásban adjuk be előre, hogy mit akarunk kérdezni, aztán majd húzzunk ki belőle bizonyos részeket. Nekem ilyenkor - egyre gyakrabban egyébként - a gyerekkorom jut eszembe. Én vidéken nőttem föl, téeszelnökök, agronómusok, párttitkárok mászkáltak az utcán, meg jelentek meg mindenféle gyűléseken, és körülbelül ugyanez a stílus ment. Engem a gyerekkoromra emlékeztet ez. Ha a kétförintos fagyira gondolok, az jóérezéssel töltene el, de így kevésbé.

És ennek a rendszernek - ugyanúgy, mint ahogy a nyolcvanas években gyerekként ezt tapasztaltam már - az alternatív valóságban élés egy nagyon fontos eleme. Tehát tipikus ügy, amit a tanodákkal kapcsolatban miniszter úr is meg Rétvári államtitkár úr is elmond, úgy van beállítva, mintha ez milyen szép lenne, miközben a tény az, hogy miközben azt mondták, hogy a működő tanodákra próbálják rá szabni az EFOP-pályázatot, és majd ott előnyt fognak élvezni, ehhez képest a pályázatok negyedét nyerték el. Olyanok nyertek, akikről senki nem tud semmit. Van olyan pályázat, amiről senki nem tudja, hogy ilyet csináltak-e. Van olyan szervezet, ami

több tanoda működtetését elnyerte, egy tábla nincs kinn a telephelyén, ami - én úgy emlékszem - törvényi kötelezettsége lenne egyébként. Vagy, nem egyházellenességgént mondom, de egyházaknak adunk tanodára pénzt, amikor ők iskolát működtetnek, és a tanodának az iskolában összehozott problémákat kellene kezelni. *(Az elnök jelzi az időkeret leteltét.)* És csomó ilyen problémát mondhatnak még el, de hát le lettem kocogtatva, úgyhogy köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Törő Gábor, tessék!

TÖRŐ GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök asszony. Köszöntöm miniszter urat. Mint miniszter úr beszámolt, nagyon sikeres volt ebben az évben a sporttevékenység, úgy az olimpia, Európa-bajnokság. Ehhez kapcsolódna a kérdésem: mivel nagyon sok sikeres edző dolgozik Magyarországon, mit tesz a kormány annak érdekében, hogy ők ne távozzanak külföldre, itthon maradjanak? Illetve azok az edzőink, akik külföldön sikereket érnek el, hogyan tudjuk hazacsábítani őket, hogy ezt a tevékenységüket itt végezzék?

A másik kérdésem az, hogy hogy ítéli meg miniszter úr a „Magyar sportsillagok” ösztöndíjprogramot, érdemes-e folytatni. Azt gondolom, hogy sikerként könyvelhetjük ezt is el. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e más képviselői hozzászólási szándék? *(Jelzésre:)* Hiller István, tessék!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Valóban olyanok vagyunk, mint a tévékben a gyógyszerreklámok, amikor a végén azt mondják, hogy problémája esetén forduljon orvosához, gyógyszerészéhez, akinek a támogatója gazdagabb, az lassan mondatja be, akinek meg kevesebb a pénze, az elhadartatja a végén. Ez mégiscsak egyfajta színvonal.

Én két témát szeretnék ennek kapcsán megemlíteni. De be is nyomom a stopperórát, nehogy aztán kellemetlenség legyen. *(Közbeszólás: Már megy! - Bekapcsolja telefonján a stopperóra funkciót. - Derültség. - Kucsák László: Ügyes!)* Ne vegyék el az időmet, ez hét másodperc volt!

Azt hiszem, ez az év, miniszter úr, hiszen ez egy beszámoló, az intelligens korrekció és a belátás éve volt, hiszen amiről ön számot adott, az jó részben nem más, mint a korábban, 2010, illetve 2011 és 2014 között meghozott intézkedések korrekciója, olyasmiknek, amiket elrontottak, és amiknek súlyos kára tapasztalható a magyar oktatásban, és aztán úgy látták, hogy mégiscsak módosítani kell.

Valóban, 2014-ben a GDP 5,2 százaléka oktatásra került, és ez jelentős előrelépés ahhoz képest, hogy 2013-ban 4,6 százalék volt. Azt azért érdemes hozzátenni, hogy még így se éri el a 2010-est, ami 5,5 százalék volt. A válság előtti időszakban pedig 5,9 százalék volt, 2006-2007-ben, magyarul, valóban emelkedett ahhoz képest, hogy mennyit kivontak, de ahhoz képest, amikor átvették a kormányzást, nem emelkedett, hanem még mindig csökkent.

Hasonlóképpen így vagyunk az érdekegyeztetéssel. Nagyszerű, hogy a Közoktatás-politikai Tanácsnak valamiféle utódintézményéről gondolkoznak, de például, ha nem verték volna szét a törvényben, akkor most nem kellene helyreállítani. Én tisztelettel adózom a miniszter úrnak, hogy 2014-ben helyreállította a felsőoktatási kerekasztalt; ha 2010-11-ben nem verték volna szét, akkor 2014-ben nem kellett volna helyreállítani, és akkor most más eredményekről lehetne beszámolni.

Úgy látom több ilyen tény, adat és gondolat felsorakoztatásával, hogy sok energia, sok pénz, sok vita eredményeként most már majdnem nullán vannak, mínuszról a nullán; nem mindig, még van olyan terület, ahol még mindig mínuszban, de sok esetben már azt megközelítik.

Szeretnék tenni ugyanakkor egy javaslatot, és kérem, tudom, hogy ez beszámoló, de próbáljunk ebben együtt gondolkodni. Úgy érzem, hogy a határon túli magyar oktatás fogalmát érdemes kibővíteni, ahogy a körülmények meg az élet változik. Azt szeretném javasolni, és kérem, fontolják meg, hogy a magyar állam fenntartásában alapítsunk Londonban magyar iskolát. Azt javaslom, hogy azok számára, akik úgy döntöttek, hogy például Angliában élnek, gyermekük született vagy kisgyermekük van, teremtsük meg a magyar közoktatással való kapcsolat lehetőségét. A javaslat egyébként a Societas ifjúsági szervezettől származik, és én szívesen mondom el itt a parlament bizottsága előtt. Azt szeretném, ha Londonban lenne magyar iskola, ahogy van Budapesten Österreichische Schule, American School vagy éppenséggel Deutsche Schule. Gondoljunk ezen, azt gondolom, ez helyes irány. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Más hozzászólási szándék a képviselők részéről? *(Jelzésre:)* Kucsák László, tessék!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Engedjék meg a tisztelt jelenlévők, hogy nagyon röviden reflektáljak egyrészt arra, amit az imént Hiller István képviselő úr elmondott. Azt gondolom, mindezen felvetések, vélemények, vélekedések megvitatására a múltban is volt lehetőség, legutóbb egyébként éppen az oktatási tárgyú törvények módosítása kapcsán, a képviselő úr is részt vett abban a vitában, jómagam, itt többen is közülünk, és éppen a jövő héten is lesz egy oktatási vitanap, ahol jócskán lehet majd polemizálni ezekről a dolgokról. Így például ott majd ki tudjuk fejteni, hogy azt se a szél fújta össze, hogy 2010-re milyen adósságállomány halmozódott fel az önkormányzatoknál, de ezt hagyjuk meg a vitanapra szerintem, már csak azért is, mert itt valóban időkorlátban lehet kérdezni.

Kedves Farkas Gergely, figyelmébe szeretném ajánlani, utaltam rá, hogy erre volt már példa, és akkor talán nem minősítette elképesztőnek, amikor az elnök asszony tett erre javaslatot.

ELNÖK: Azt előzetesen egyeztettük a miniszter úrral.

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Egy korábbi alkalommal nem nevezte elképesztőnek, tehát nem példa nélküli a dolog.

De akkor a kérdésekre térve. Korábban egy interpellációban érintettem már ezt a területet, szeretném megkérdezni a miniszter úrtól és az államtitkár úrtól, a pedagógusok szavát meghallotta-e a kormány - nagyjából így szólt az interpellációm korábban. A kérdésem arra irányul, hogy milyen eredményeket hoztak a köznevelési kerekasztal tárgyalásai. Ha ezt eredményesnek ítélik meg, akkor miben ragadhatók meg önök szerint azok a felvetések, amelyek mostanában láttak napvilágot egyrészt a Tanítanék mozgalom részéről, másrészt pedig szakszervezeti köröktől? Ezek hogyan egyeztethetők össze, ha eredményesnek ítélnétek ezek a tárgyalások?

A következő kérdésem a sport területére vonatkozik. Szintén interpelláltam ez ügyben, a „A sport legyen a tied” program kapcsán, hogy milyen eredményeket hozott, és hogyan történne meg ennek a továbbvitele.

Illetve szintén a sporttal összefüggésben szeretném kérdezni, hogy a kormány tervezi-e esetleg vagy a tárca tervezi-e esetleg a nemzeti sportstratégia módosítását. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Más hozzászólás? *(Dr. Hiller István: Ügyrendben szeretnék!)* Hiller István ügyrendben szeretne hozzászólni. Parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Bizottság! Precízen és odafigyelve néztem azt az ügyrendi javaslatot, amit önök elfogadtak. Az ügyrendi javaslatnak az volt a tartalma, hogy egy képviselői hozzászólás időtartama nem haladhatja meg a három percet, ezt önök megszavazták. Helyes, akkor ez így megy. Én most másodszor kérek szót, az ugyanis az ügyrendi javaslatban nem szerepelt, hogy többször nem szólhat, csak az szerepelt, hogy egy egyszeri megszólalás időkerete nem haladhatja meg a három percet; ez egy elfogadott ügyrendje a jelenlegi bizottsági ülésnek. Arról szólt a szavazás, az volt a feltett javaslat, hogy egy képviselői hozzászólás időtartama nem haladhatja meg a három percet. Erre az volt a reakció, hogy nem, egy képviselői hozzászólás időtartama nem haladhatja meg az öt percet. Ezt fogadták el, ez rendben van, be is tartottuk. Kérek még egyszer szót, mert az nincsen az ügyrendben, hogy még egyszer nem szólhatok. *(Kucsák László: Ez így van egyébként, alkalmakról nem volt szó, ebből is látszik, hogy a lehetőség biztosítva.)*

ELNÖK: Attól függ, hogy a képviselők hozzászólási időkeretét szavaztuk vagy a képviselők... *(Kucsák László: Időkeretét!)* Én is úgy értelmeztem, hogy erre vonatkozott a javaslat. De most nincsen arra módunk, hogy a jegyzőkönyvből ezt kikeressük. *(Szűcs Dóra gyorsíró: Három perc és öt perc.)* De mi volt? Képviselőnként vagy képviselői hozzászólásonként? Szövegszerűen mi volt a javaslat, amiről szavaztunk? *(A gyorsíró sztenogramját olvassa. - Jelzésre:)* Tessék!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen. Én a helyzet lehetetlenségét és komikumát szerettem volna bemutatni. Amit akartam, elmondtam, úgyhogy elállok a második hozzászólásomtól. Csak azt a helyzetet szerettem volna bemutatni, amit 2016-ban tényleg egy kultúrával, oktatással, sporttal foglalkozó nagybizottság egyéves beszámolójánál nyújtanak. Szerintem a dolog elég szégyenteljes.

ELNÖK: Köszönjük. Ezt sikerült érzékeltetnie, úgy érzem. Attól még házszabályszerűen kell működnünk *(Dr. Hiller István: Hogyne!)*, tehát nem mindegy, hogy melyik változatot szavaztuk meg. *(Dr. Hiller István: Igaza van! Így van!)* Mindenesetre Ritter Imre szószóló úr jelezte, hogy hozzá kíván szólni a bizottság ülésén a napirendhez, és bizottsági elnökként van lehetőségem önnek szót adni. Ezért három perces időkeretben megadom a szót szószóló úrnak. Parancsoljon!

RITTER IMRE nemzetiség szószóló: Köszönöm szépen. Ígérem, nem kérek még egyszer szót. Tisztelt Miniszter Úr, Államtitkár Asszony és Urak! Tisztelt Bizottság! A Magyarországon élő nemzetiségek nevében két, egymással szorosan összefüggő témában két kérdést szeretnék miniszter úrhoz intézni. Az első az, hogy a 2012-es törvénymódosításokat követően 2013. szeptember 1-től vált lehetővé, hogy az országos nemzetiségi önkormányzatok mellett a helyi nemzetiségi önkormányzatok is átvehettek nemzetiségi oktatási-nevelési intézményeket. Ez az örömteli folyamat 2016. szeptember 1-ig odáig jutott, hogy több mint 75 nemzetiségi köznevelési intézményt vettek át nemzetiségi önkormányzatok fenntartásba, és több mint tízezer gyerek kap ezen intézményekben nemzetiségi oktatást-nevelést. Ezt fenntartás nélkül

köszönjük. Ezeknek több mint 80 százaléka német nemzetiségi intézmény. Az elmúlt egy hónapban végzett felmérésünk szerint a következő három-négy évben még mintegy 25 nemzetiségi intézmény nemzetiségi önkormányzatok részéről történő átvétele várható, és mi ma úgy látjuk, hogy ez körülbelül száz intézménynél és mintegy 15-17 ezer nemzetiségi gyereklétszámnál fog beállni. A hétvégi közgyűlésen is felmerült kérdésként, hogy miniszter úr egyetért-e és a politika a további nemzetiségi intézmény nemzetiségi önkormányzatok által történő átvételével. Hangsúlyozom, hogy itt megalapozott átvételekről van szó. Tehát például az Országos Német Önkormányzat a törvényi feltételeken túl egy olyan tízpontos feltételrendszert állított még fel - hiszen érezzük ennek a fontosságát -, ami lényegesen szigorúbb, mint a törvényi feltétel.

A másik ehhez kapcsolódóan, hogy évek óta nagyon komoly nemzetiségipedagógus-problémáink vannak. Az elmúlt két hét konkrét felméréséből csak egyetlen példányt: a Pest megyében lévő 41 német nemzeti óvodában 59 német nemzetiségi pedagógus hiányzik. Lényegében minden negyedik hiányzik. Erre egy komplett csomagot kívánunk januárban-februárban letenni, a nemzetiségipedagógus-képzésre és a képzett pedagógusok megtartására. Kérdésem miniszter úrhoz, hogy egyetért-e, hogy a nemzetiségipedagógus-képzést és -megtartást első számú prioritásként kezeljük, és számíthatunk-e ebben a közvetlen, személyes segítségére is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Közben a jegyzőkönyvvezetők segítségével sikerült kideríteni, hogy a szavazás arról történt, hogy képviselőnként - tehát nem hozzászólásként - van egy háromperces időkeret. Az, hogy ezt hány hozzászólásban használja fel a képviselő, az rá van bízva valóban, de a három percet az összefoglalása nem haladhatja meg. Így egyik szemem sír, a másik nevet, mert én sem értek ezzel egyet, de legalább ülésvezetőként nem vétettem hibát, mert erre vonatkozott az indítvány, amit így akkor jól tettem fel szavazásra.

Más hozzászólási szándék ezt követően, ennek tudatában van-e a bizottság tagjai részéről? *(Nem érkezik jelzés.)* Nem látok jelzést. Akkor én is feltenném kérdéseimet miniszter úrhoz. Az egyik, amit miniszter úr az expozéjában érintett, bár nem tartozik a bizottság hatáskörébe, de a legfontosabb kérdésnek tartom, az a születésszám alakulása. Egyrészt ki kell javítanom miniszter urat, 2016 első háromnegyed évében csökkent a születésszám 2015 ugyanezen időszakához képest. Tehát nem hogy arról nem beszélhetünk, hogy 2010 óta folyamatosan növekszik, hiszen egyébként a mélypont 2011-ben volt, de az idei évben is az első háromnegyed évben csökkenés tapasztalható.

Nem szeretném elvitatni a családpolitikában tett intézkedéseiket, megemelem a kalapomat nagyon sok ilyen intézkedéssel kapcsolatban, de azt is látni kell, hogy ezeknek a hatékonysága igazán megkérdőjelezhető, hogy finoman fejezzem ki magamat. A növekedés mértéke sem volt olyan, mint amit egyébként akár a kormányzat, akár minden olyan ember, aki - mondjuk - aggódik a születésszám alakulásáért, elvárhat. Ezért itt, ezen a területen nagyon súlyos korrekcióra van szükség a meglátásom szerint. Nincsen arra időm, hogy kifejtsem a javaslataimat.

Az oktatással kapcsolatban az esélyteremtés az, ami szerintem elsődleges kérdése a mai köznevelési rendszernek. Teljesen világos, hogy a kormányzat részéről ez egy koncepció, miniszter úr is összefüggésbe hozta, önök is, tizenhat éves tankötelezettség, tizenhat éves kortól lehet belépni a közmunka világába. Ez egyfajta megoldási javaslat azoknak a fiataloknak, akik tizenhat évesen nem érik el azt a motivációs szintet a tanulás iránt, hogy ők a kötelezettség ellenére benne maradjanak a rendszerben. Egyrészt - meglátásom szerint - nem kezeli a jelenlegi köznevelési

rendszer azt, hogy tizenhat évesen ne legyenek ilyen gyerekek. Az a probléma, hogy eljutunk odáig, hogy tizenhat évesen tömegével érzik úgy gyerekek, hogy ők nem szeretnék az oktatási rendszer kötelékében maradni. *(Dunai Mónika: Nincs így.)* Erre az egyik meggyőződéseim szerint nagyon hatékony eszköz lehetne, hogy nekik a motivációjukat növeljük, a bentlakásos iskolák rendszere, ezeknek a kiterjesztése nemzetközi példák alapján és a jól működő magyarországi példák jó gyakorlatainak az elterjesztésével is. Szintén nincs arra módom, hogy ezt részletesen kifejtsem.

A harmadik kérdés pedig a nyelvtervezéssel kapcsolatos és a magyar nyelv tanulásával és annak a megbecsülésével. Létezik-e ma kormányzati szinten bármilyen intézményben, bármilyen államtitkárságon a magyar nyelv presztízisének a tervezése? Számos olyan ország, amelyek lélekszámukban Magyarországhoz hasonlítanak, történelmükben Magyarországhoz hasonlítanak, foglalkoznak ezzel, nyelvtörvényeket alkotnak a saját anyanyelvük védelmében. Fel szeretném hívni miniszter úr figyelmét, hogy például azért, mert a határon túli magyar felsőoktatási intézményekben nem áll rendelkezésre magyar szaknyelvi szótár, magyar szaknyelvi kifejezéseket nem ismerik meg, folyamatosan veszítjük el a határon túli értelmiségi magyar fiatalokat, mert nem tudják kifejezni a szaknyelvüket magyar nyelven. Miért nem tudják kifejezni, miniszter úr? Miért nem támogatja őket abban a kormányzat, hogy akár ez a része megoldódjon ennek a kérdésnek?

Sajnos lejárt az időm. *(Derültség.)* Hozzászólási szándék? *(Nem érkezik jelzés.)* Nem látok jelzést. Akkor megadom válaszára a szót Balog Zoltán miniszter úrnak. Parancsoljon!

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere válasza

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Én természetesen ahhoz a vitához, hogy milyen formában folyik egy miniszter meghallgatása, nem kívánok hozzászólni. Annyit szeretnék megjegyezni, hogy az se olyan egyszerű, hogy erről a négy területről, ha a kitekintést is idevesszük vagy a köznevelést és a felsőoktatást két területnek tekintjük, az ember ötven percben beszámoljon. Tehát azt is csinálhatjuk, hogy én egyáltalán nem számolok be, de akkor nem biztos, hogy azok az eredmények elhangoznak, amiknek a nagy részét mégse vitatta a bizottság. Én az elmúlt évben, ha jól emlékszem, kétszer voltam a bizottságban, mert följánlottam, hogy amit egyszer nem sikerült, azt folytassuk le még egyszer. Csak jelzem, hogy valóban számos formája van a konzultációnak, és állok rendelkezésre a továbbiakban is, ha erre szükség van. Illetve jobban járnak, ha olyan részletkérdéseket tesznek föl, amelyek határidőkre, számokra vonatkoznak, egy-egy konkrét ügyben, ha megkérdezik azokat az államtitkárokat, akiknek az a felelősségi területe. Tehát itt most ugyan azt a rituálét Hiller miniszter úr kihagyta, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériumának az összetételével és a szerkezetével kapcsolatban elmondja *(Dr. Hiller István: Csak a három perc miatt! - Derültség.)* a megfontolandó véleményét, de ennek a rendszernek akkor van értelme, ha a stratégiai ügyek kormányzaton belüli összehangolásáért felelős a miniszter, és egyébként a szakpolitikai ügyeket teljes felelősséggel és kompetenciával az államtitkárok viszik. Azért ülünk itt négyen, és nem ülök itt egyedül. Úgyhogy tudom ajánlani, van olyan államtitkár, nem mondom meg, hogy a három közül melyik, aki egy kicsit sértődötten mondta, hogy őt még ide soha nem hívták meg külön. Tehát szerintem érdemes meghívni az államtitkárokat, biztos vagyok benne, hogy állnak rendelkezésre. Palkovics államtitkár úr tiltakozik, hogy ő nem mondott ilyet. Akkor már sok lehetőség nem marad. *(Derültség.)*

Próbálok sorban menni, de lesznek természetesen átfedések, úgyhogy azt kérem, hogy ha valakit kihagytam volna, akkor reménykedjen a végéig, hogy egy másíknál esetleg sorra kerül. Ha nem, akkor jelezzék.

Kunhalmi Ágnes képviselő asszony kérdéseivel kezdem. Én ezt egy korrekt dolognak tartom, hogy abba a vitába, amit én provokálok, abba beszállnak, és elmondják a véleményüket. Ez a „tankötelezettség leszállítása” című kérdés mindig is foglalkoztatni fogja a szakmát, és szerintem erre nincs megnyugtató megoldás. Amit fölvet, az egy jogos fölvetés, én magam is említettem, hogy kormányon is többször megvitattuk ezt a kérdést. A számok azért nem egyértelműek ebben az ügyben, hogy akkor hányan is mentek el ezért a közfoglalkoztatásba. Visszafogott volt ebben az ügyben, tehát nem mondom azt, hogy nem lehetne ilyen módon megvitatni, de ne mondja azt, hogy az embertelen közfoglalkoztatásba mennek. Azt egyébként is fontosnak tartom, hogy a közmunka büntetés, egy büntetési tétel ma a magyar büntetőjogban. A közfoglalkoztatás pedig egy olyan állami lehetőség, amelyik a szociális segélynek körülbelül a kétszeresét adja azoknak, akik segély helyett munkát szeretnének választani. És ma már, hogy egyesek mennyire kényelmesen érzik magukat ebben a rendszerben, azt az mutatja, kérdezzék meg a vidéki vállalkozókat, elsősorban magánvállalkozókat, hogy idénymunkára ma már nem találnak megfelelő munkaerőt, mert ahhoz képest, amit ott kell dolgozni, vagy amit ott fizetnek, a közfoglalkoztatás egy valóságos alternatíva. Mi ezzel most nem az oktatás felől, hanem a munkaerőpiac felől, a munkaerőhiány felől folyamatosan foglalkozunk, hogy hogyan lehetne még aktívabbá tenni azokat, akik a közfoglalkoztatásban vannak. Itt korábbi számaink vannak, most készül az újabb felmérés, amelyik egy 15-20 százalékos sikert mutat a tekintetben, hogy hányan hagyják el a szabad munkaerőpiac világában a közfoglalkoztatást. Nekünk van olyan programunk, köszönöm, hogy Hoffmann Rózsa képviselő asszony ezt szóba hozta, ahol ez 70 százalékos. Tehát akkor, amikor mi ezer roma nőt képeztünk ki szociális asszisztenssé, és ajánlottuk fel a szabad munkaerőpiacra, akkor ebből hétszázan találtak tartósan munkát. Ilyen eredményű programja nem volt azóta se Magyarországnak.

Most nincs itt az a bizottsági tag, akivel ezt az ügyet meg szoktam vitatni. Ha azt kérdezzük, hogy milyen értelme volt, itt óvatosan próbálok fogalmazni, a központosított intézményrendszernek, akkor csak annyit hadd mondjak, hogy az ebből a világból kikerülőket mi a központi, állami rendszerben sokkal könnyebben és egyszerűbben fel tudjuk venni, mint azt az önkormányzatok tették egy elaprózott rendszerben. A mi rendszerünkben jobban munkát tudnak találni azok, akiknek első munkatapasztalatuk van, és adott esetben egy olyan etnikai háttérből érkeznek, ahol adott esetben problémát jelent az ő felvételük. Remélem, világos, hogy mit akarok mondani, ugyanakkor senkit nem kívánok ebben az ügyben kritikával illetni, csak jelzem ezt a pozitív részét a dolognak.

Mert hogy nagyon egyszerű, azért ne nevezzük embertelennek ezt a rendszert, mert ha a diákok odamennek... *(Kunhalmi Ágnes: A 16 évet neveztem annak, miniszter úr!)* Hogy? *(Kunhalmi Ágnes: Bocsásson meg, csak félreértettük egymást! Én nem a közmunka egész rendszerét neveztem embertelennek...)* A közfoglalkoztatást. *(Kunhalmi Ágnes: A közfoglalkoztatást, hanem hogy 16 év az alsó korhatár, és ez gyakorlatilag a gyerekmunka legalizálása.)* Értem. *(Kunhalmi Ágnes: Ezt az összefüggést a gyerekekre mondtam. Köszönöm.)*

Köszönöm, hogy kiegészítette ezt, de így is fenntartom a véleményemet. Ha valakire ez 16 éves korában vonzerőt gyakorol, akkor miért is ne menjen el? Tehát a helyzet az, hogy abban a... *(Közbeszólások.)* A 16 éves korhatár nem azt jelenti, hogy utána nem lehet bennmaradni a köznevelési rendszerben. Azt hiszem, talán Dúró

Dóra képviselő asszony mondta azt, hogy nem elég vonzó az iskolarendszer, hogy bent maradjon. Hát, akit 16 éves koráig nem sikerült olyan vonzalommal ellátni, hogy mindenképpen ott akar maradni 18 éves koráig, szerintem az a két év ebben az ügyben már nem számít.

Itt egy picit hadd kérjem azt a türelmet, amit a Klebelsberg-rendszer nem kapott meg! Szerintem túl rövid az időszak ahhoz, hogy felmérjük (*Kunhalmi Ágnes: 42 ezer gyerek!*) ennek a valóságos hatásait. Például azok a programok, amelyek a Híd-programot jelentik, vagy a „Híd a munka világába” programot jelentik, és amelyek azoknak az egyébként nem a közfoglalkoztatás miatt kihulló 15 éveseknek, akik a nyolcadik osztály után el se kezdik a középszintet, lehetőséget kínálnak arra, hogy valamilyen módon szakmához jussanak. Ezen a területen rengeteg tennivaló van. Problémának tartom a 16 éves kort, de nem látom ezt központi problémának. A központi probléma az, állítom, hogy azok nagy részének, akik a köznevelés rendszerében nem képesek eljutni a végzettségig, és 16 éves korban elhagyják, 18 éves korban se lenne esélyük, ezt kell felmérnünk, ezt kell megvizsgálnunk, hogy azoknak milyen lehetőséget adunk.

Ebben azért számos olyan programunk van az előbb említett Híd-programmal együtt, ahol ezeket a lehetőségeket felkínáljuk. Egyébként, ha emlékeznek még rá, azt hiszem, 2014 telén, ha nem tévedek, vagy 2013 telén volt az a téli közfoglalkoztatás, ahol a nyolc osztály elvégzéséhez egy nagyon komoly, intenzív tanfolyammal több száz embert hozzásegítettünk.

Az, hogy tényleg 20 százalékos lenne Magyarországon az analfabetizmus - azért ne értékeljük le ennyire ezt az országot (*Kunhalmi Ágnes: Funkcionális analfabéta!*), hogy a magyaroknak 20 százaléka nem tud írni-olvasni. (*Kunhalmi Ágnes: Funkcionális analfabetizmus!*) Ez azt jelenti. (*Kunhalmi Ágnes: Nem érti a szöveget. Tud olvasni, de nem érti a szöveget.*) A funkcionális analfabetizmus azt jelenti, hogy nem tud írni-olvasni. (*Dr. Hoppál Péter: A 20 százalék erős.*) Ezt én nem értem, merthogy ha valaki valamit el tud olvasni, az azt jelenti, hogy megérti. (*Kunhalmi Ágnes: Hajaj! Ez nem így van!*)

ELNÖK: A miniszter úrnál van a szó.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: 20 százalék funkcionális analfabéta sincs Magyarországon. Biztos találnak majd olyan kutatóintézetet, amelyik kimutatja azt, hogy 30 százalék van, de én ezt visszautasítom, szerintem ez nem így van.

Azt mondja, hogy a KLIK kifizette azokat az adósságokat, amelyeket ő termelt. Még mindig jobb, mint ha nem fizette volna ki, nem? (*Kunhalmi Ágnes: Végül is!*) Igen, mert volt olyan kormány, amelyik nem fizette ki, az egyik képviselő utalt erre. Tehát azért az önkormányzatok, akik iskola- és intézményfenntartók voltak (*Kucsák László: Kiesett a memóriából!*), 1200 milliárdos adósságot az önkormányzata alatt termeltek ki, ennek volt nagy részben köszönhető az, hogy nem tudták finanszírozni az iskolák fenntartását, és vagy működési, vagy fejlesztési hitelnek álcázott működési hitelekkel próbálták egyébként nagyon tisztességesen fenntartani ezt a rendszert. Ezt szüntettük meg, és abban a kísérleti fázisban - amit, ha valaki ért az oktatáshoz, akkor gondolom, nem másfél évnek tekint, mert másfél év után volt ez a felhorgadás a KLIK ellen, amikor egyáltalán egy teljes év volt, ahol vizsgálhattuk volna a működését - az történt, hogy az ebben a rendszerben jelentkező hiányokat kifizettük; ezt én nem tartanám egy olyan negatív dolognak. Tehát szerintem ebben az összefüggésben kell látni azt, ami a Klebelsberg Intézményfenntartó Központtal történt.

A digitális oktatási stratégiánál hadd mondjam azt, hogy minden tanár, aki ebben részt akar venni, el fog oda jutni, tehát igyekeztünk, megpróbáltuk az infrastrukturális fejlesztést - amit ön is említett, ha jól értettem, mégiscsak pozitívan - meg a tanárok képzésére és továbbképzésére az arányokat ebben a nagyon súlyos, 34 milliárdos összegben arányosítani, hogy mire mennyit fordítsunk. Azt tudom ígérni, hogy ha bárki anyagi erő hiánya miatt kimaradna, akkor meg fogjuk teremteni erre a forrást. Nézzük meg, hogy mennyien jelentkeznek, kezdjük el ezt a történetet, és akkor lássuk, hogy hova jutunk.

A milánói pavilonnal kapcsolatban azt is mondhatnám, de nem fogok ilyeneket mondani, hogy nem a mi minisztériumunk hatásköre, hiszen mi a pavilonban a tartalomért voltunk felelősek, tehát hogy a milánói világkiállítás alatt milyen programok folynak ebben a pavilonban, és ott még a nem velünk szimpatizáló média is azért visszafogott sikerjelentéseket tett. Én magam is jártam ebben a pavilonban, és azokat a hosszú sorokat, amelyek nemcsak a kürtöskalácsnál álltak sorban - az is hungarikum volt, amíg a szlovákok be nem jegyeztették előttünk, de ez egy másik téma. Mi fele annyi pénzért kétszer olyan nagy kürtöskalácsot adtunk, mint ők. Amit ők annak neveztek, fele olyan nagy volt és kétszer annyiba került, tehát komoly kárpát-medencei stratégiai győzelmet arattunk ebben az ügyben.

A pavilon kapcsán hadd mondjam azt, hogy a legmegbízhatóbb szavazás, illetve újságírói szavazás alapján, akik folyamatosan értékelték a pavilonok minőségét és programjait, a magyar pavilon a 10. helyen, tehát az első tízben végzett. Több mint ötven pavilon volt Milánóban, tehát szerintem nincs miért szégyenkezünk. Az nem egyszerű történet az olaszokkal sem - aki már olaszokkal működött együtt kulturális ügyben, itt van a teremben rajtam kívül is ilyen, az tudja, hogy azért úgy velük megegyezni arról, hogy aztán utána mi történik meg addig mi történik, azért az nem egy egyszerű történet. Tehát a pavilon kapcsán ott tartunk, hogy az első körben olyan jónak találták a pavilont, hogy benyújtotta az igényét Olaszország, Milánó városa, hogy ők szeretnék, ha ez ott maradna, mert ők ezt szeretnék valamilyen kulturális intézményként működtetni. Ez már szerintem egy pozitív dolog volt.

Ezért mi azt a döntésünket, hogy hazahozzuk, elhalasztottuk, majd mindenfajta tárgyalások eredményeként úgy láttuk, hogy nincs értelme, hogy ott maradjon ez a pavilon, végül az olasz partner is elállt ettől, tehát ez okozta az időcsúszást. Miután több magyar város is jelentkezett arra, hogy szeretné, ha ezt a pavilont újjáépítenék az ő területén valamifajta kulturális intézményként, ezért a kormány megvizsgálta ezt a lehetőséget. Miután többször kellett módosítanunk a határozatot, bízom benne, hogy az utolsó változatra emlékszem, mert más anomáliák is voltak ebben az ügyben az olasz partner részéről: maradhat, nem maradhat, hogy maradhat, hogy bontható le, hogy nem. A lényeg az, hogy a legjobb tudomásom szerint az utolsó kormánydöntés arról szólt, hogy Karcag városa megkapja ezt a pavilont, és a nemzetgazdasági tárca jelentős összeggel járul hozzá ennek a hazahozatalához, újbóli felépítéséhez, és egy kulturális ököcentrumot kíván a város kialakítani ebben az ügyben.

A tanodák kérdésében. Bízom benne, hogy az utalásaim Ikotity képviselő úrnak is elégségesek, ezek szerint nem ez történt. Tehát az, hogy 60 tanodából lett 170 a mi kormányzásunk alatt, és még hozzáteszünk százat, nem tudom, hogy ezt miért tartja egy kudarnak. Miközben én a pályázás problematikájáról beszéltem, ami az európai uniós pályázatoknál valóban nem egy egyszerű kérdés. Ezt a hibát kijavítottuk. Szerintem az, hogy valaki elismeri, hogy valami ügyben nem a legjobban intézkedett, és aztán a hibát kijavítja, azt én nem sikertörténetként állítottam be, hanem erről beszámoltam. Ezt Szabó képviselő úrnak mondom. Ezt tudom az ellenzéknek is javasolni, amikor nagyon durván mellélőnek, és még a neveket sem

találják el feltétlenül, akkor utána érdemes elnézést kérni, és kijavítani a hibákat. Mi ebben az ügyben ezt tettük, és a tanodák jobb színvonalon fognak működni, mint a pályázat előtt. Szerintem ez a lényeg.

És a normatív finanszírozásról is beszéltem. Tehát az nem megy, azért ismerjük a magyar oktatási rendszert, most már nem merném a korábbi oktatási miniszterek védelmét kérni ebben az ügyben, de ha valamilyen oktatási szolgáltatásra létrehozunk egy pluszfinanszírozást, akkor egyből mindenki ért hozzá, és akkor gomba módra szaporodnak, ha nincs minőségbiztosítás, ha nem mondjuk azt, hogy ebbe a körbe azok kerülhetnek be, akik ennek meg ennek a feltételnek megfelelnek. Tehát a normatív finanszírozáshoz vezető út az, hogy első körben - én bízom benne, hogy ez '18-19-re sikerülhet -, amikor kifutnak azok a pénzek, 2020-ig is eltarthatnak, amiből a tanodák most EU-s pénzből működni fognak, akkorra eljutunk oda, mint a „Biztos kezdet” gyerekházaknál - és erről én ma nem hallok komoly szakmai bírálatot, ellenkezőleg, inkább elismerést hallok -, hogy egy pályázati rendszerben a valóban jól működő, mert abban Szabó képviselő úrnak mégiscsak van igaza, hogy valóban olyanok is bejuthatnak adott esetben ebbe a körbe, akik aztán szakmailag nem felelnek meg, tanodák aztán pályázatos úton hozzájutnak a megfelelő finanszírozáshoz. Ha ez a második fázis megbízható módon működik, és kialakult az a kör meg kialakul az a szakmai minőség, amelyiket érdemes támogatni, akkor lehet beszélni normatív finanszírozásról. Ehhez hozzájön egy harmadik dolog, amiről már próbáltam beszélni itt az első körben is, hogy itt még a köznevelési rendszerhez való illeszkedést is meg kell teremteni, mert annak nincs értelme, hogy párhuzamosan működjenek olyan rendszerek, ahol mind a két rendszer ugyanazt a célcsoportot célozza meg, ugyanazt a segítségnyújtást kívánja adni. Ez lehet egy darabig egy jó verseny, aztán előbb-utóbb mégiscsak állami felelősség, de azt a civil tudást bekapcsolva, ami ezekben a tanodákban felhalmozódott, kell egy egységes rendszert működtetni. Tehát ezek a lépcsők, ahol most ott tartunk, hogy azok után, hogy megháromszoroztuk a tanodák számát, most még százat rá fogunk emelni. Szerintem ez egy nagyon jó rendszer, aminek a legfontosabb feladata most, hogy illeszteni tudjuk az egyéb állami szolgáltatásokhoz.

Baja feldarabolásáról annyit mondanék, hogy szerintem jól jártak a bajaiak, hogy megmarad az az intézmény, mert az a helyzet, hogy az az adósság, amit ott felhalmoztak - itt most a teremben jelen nem levő előző oktatási miniszternek, most én nem minősítem embertelennek, de hogy felsőoktatás-ellenes volt, az egész biztos -, az a PPP-rendszer, aminek nem akarom most elmondani a hiányosságát, az csődbe taszította a főiskolákat meg az egyetemeket. Három olyan főiskolát örököltünk, amit azonnal be kellett volna zárni, mert olyan mértékű adósságot görgettek maguk előtt értelmetlen beruházásokból. Kérdezze meg a nyíregyháziakat, hogy milyen iszonyatos terhet jelent az a létrejött nem rossz infrastruktúra, amit képtelen használni az a felsőoktatási intézmény. Na, Bajánál ez fokozott mértékben jelentkezett. Tehát az, hogy onnan kimenekíteni a bajai főiskolát, ez egy nagyon komoly feladat volt. A feldarabolás... - az a lényeg, hogy ott marad ez az oktatási intézmény. *(Ikotity István: Még.)* Azért azt a pozitívumot mindenképpen kiemelném, hogy a Nemzeti Közzolgálati Egyetem olyan képzéseknek lesz a gazdája komoly állami támogatással, amelyek nemzetstratégiai ügyek, és a vízgazdálkodás Magyarországon egyre inkább nemzetstratégiai ügy lesz. Ezért vállalta a Nemzeti Közzolgálati Egyetem, hogy vállalja ennek a képzésnek a gazdaszerepét. A pedagógusképzéssel pedig olyan központokkal lesz összekapcsolva Baja, amelyek egy színvonal-emelkedést fognak jelenteni.

A diákparlamentet többen kérdezték. Tudomásom szerint, amikor rendre lett utasítva ez a fiatalember - én ennyiben tájékoztam ebben a dologban -, akkor utána

Ő maga kért elnézést, és elmondta egy kulturált formában a hozzászólását. Tehát az, hogy egyébként a köznevelésnek az is célja, hogy a vitakultúrát egy olyan színvonalon próbálja tartani, ami méltó a következő nemzedékhez, amely felnövekszik, meg esetleg jobb annál, mint amelyet mi szoktunk egymással folytatni néha, szerintem az egy pozitív dolog. Az pedig, hogy bárki ne mondhassa el a véleményét egy diákszékesületben, természetesen nem fordulhat elő. Nem is fordult elő. Ha egyébként más diákszékesületen majdnem szó szerint ugyanilyen hozzászólásokat próbálnak felolvasni, és az ember azt gondolja, hogy talán még valami akció is van mögötte, én azt se tartom olyan tragikusnak, mert miért ne működjenek együtt a diákok; ha ehhez kapnak valami háttértámogatást esetleg a pártpolitikából, még azt is el kell viselni, úgy gondolom. Úgyhogy én ezt nem tartom egy olyan tragikus dolognak, az a lényeg, hogy a szólásszabadság érvényesüljön és egyébként a vita kultúrája erősödjön, javuljon ez a színvonal. Most nem mondom, hogy ezt mondta ez a fiatal ember, mert én nem kértem be ezt a hozzászólást, minek is tettem volna, de önök is ismerik azt, amikor valaki olyan hangon beszél - a magyar Országgyűlésben is néha még előfordul -, amiért szégyelli az ember magát, még akkor is, ha esetleg párttársa teszi ezt meg. Nem tudom, az ellenzékben biztos nem fordul soha elő ilyen (*Dr. Hoffmann Rózsa: Dehogyan!*), de én már érzékeltem. Szerintem nem mindegy, hogy hogy beszélünk, és ha erre felhívják valakinek a figyelmét, hogy nem ilyen hangnemen kellene beszélni, szerintem az egy szükséges dolog.

Szegregációnál a speciális programokról szívesen beszélek. Talán hallotta a képviselő úr, hogy magát az országos tanévnyitót is egy olyan intézménybe tettük a 2015-ös évben, amelyik a szegregáció felszámolásában, a lemorzsolódás fölszámolásában - Hejőkeresztúrra gondolok - nagyon szép eredményeket mutat. A speciális programjaink, a KIP-program, a H2O-program, még mondhatnék néhány ilyen felzárkóztató programot, szerintem ezek jól állnak.

Itt van egy vita, amibe én egyre nyugodtabban állok bele, mert azt látom, hogy Brüsszelben a szakértelem csökken, az arrogancia növekszik. Ez azt jelenti, hogy volt szakértelem, az előző négy évhez képest egészen biztos. Ott volt három olyan biztos... - kettő olyat dicsérik meg, aki nem volt a mi politikai barátunk. Azt kell mondanom, hogy az előző ciklusban szegregáció ügyében és roma integráció ügyében is Reding biztosnak meg a magyarországi biztosnak az összefogása, részben enyhe rivalizálása nagyon sok jó roma programot eredményezett. Ma ezt nem látjuk. Ma azt látjuk, hogy papírokat írogatnak arról, hogy mit tartanak ők szegregációnak, ami köszönő viszonyban nincs a valósággal. Mi ebben az ügyben mindig elkötelezettek voltunk, és továbbra is azok leszünk, és Brüsszel sem tud eltéríteni ebben az ügyben. Van egy komoly felmérésünk arról, hogy áll Magyarországon a spontán kialakult elkülönülés meg az is, amit adott esetben törvényileg szabályozni lehet. Apróbb lépéseket ebben az ügyben tettünk, és azt hiszem, két vagy három iskola bezárása történt meg az elmúlt időszakban azért, mert nem volt érdemes fenntartani, és nem lehetett másképp megoldani az egyébként spontán kialakult szegregációnak a felszámolását.

Ebben az ügyben, akik a szakmát látják, azok ott ülnek az antiszegregációs kerekasztalban, és nem feltétlenül csak politizálni akarnak ezzel a dologgal, ami szintén nem tilos, csak nem mindig segíti elő ennek az ügynek a megvalósulását.

A természettudományos tárgyaknak a tanítása a szakiskolákban. Itt is van egy olyan koncentrációja a tárgyaknak, ami egyébként egy világtendencia, ha ismeri ezt a képviselő úr, hogy ne külön tanítsuk egymástól a szaktárgyakat, hanem legyen valami olyan komplexitása ennek az oktatásnak, ami részben egységessé teszi, részben pedig a kapcsolódásokat, merthogy klasszikus fizika meg biológia ugyan van, de ma azok a határterületek, amelyek ezeket összekapcsolják, azok egyre erősebbek. Tehát ez volt a

célunk ezzel a természettudományos tantárgynak a bevezetésével. A tapasztalatokat még túl korai lenne lemérni.

A Budapesti Műszaki Egyetemen a leváltott dékának az ügye. Képzelve el, ha én ebbe beleszólnék, akkor milyen hozzászólást tett volna képviselő úr? Ez egy egyetemi belügy, amivel szerintem nekünk nem lenne illendő foglalkozni, mindaddig, amíg ez a törvényes keretek között zajlik. Tehát ebben az ügyben nekünk törvényességi felügyeletünk van. Én úgy tudom, államtitkár úr, hogy nem találtunk olyan intézkedést, ami nem felelt volna meg az egyetem belső szabályzatának vagy a felsőoktatás szabályrendszerének. Tehát attól kezdve nem tudunk erről más véleményt vagy önálló véleményt alkotni.

A sportban a riói elszámolást kérdezte, az valóban nem történt még meg, folyamatosan végzi a Magyar Olimpiai Bizottság, ez az ő kötelezettségük. Az államtitkárságunk feladata az, hogy ellenőrizze ezt a folyamatot, és természetesen van ebbe betekintési jog. Vannak ellenőrző szervek, van felügyelőbizottság, van a Kehi, van az ÁSZ, akiknek a pénzügyi ellenőrzés a kötelezettsége, a szakmai ellenőrzést pedig mi tudjuk részben elvégezni, illetve arra a részére a Magyar Olimpiai Bizottságnak kell szakmai értékelést adni, ami az ő hatáskörükbe tartozott. Úgyhogy itt semmilyen titkolnivalónk nincs ebben, állunk rendelkezésre.

És akkor elkövetett egy hibát a képviselő úr, amit nem rovak fel. Megkérdezte, hogy mit szólok ahhoz, hogy a párttársaim különböző szövetségekben vezető tisztséget látnak el. Nincsenek párttársaim, mert én párton kívüli vagyok. Ez 1990 előtt is jelentett előnyt, 1990 után jelent előnyt is meg hátrányt is, mind a kettőt vállalom. De abban, hogy kormányzati szereplők egyébként társadalmi elnökként és nem feltétlenül szakmai vezetőként természetesen vállalják ilyen szövetségek vezetését, én nem találok kivétlivalót mindaddig, amíg bármilyen törvénytelenség nem történik ezekben az ügyekben. Ez korábban is így volt, és ez jelentett egy pluszt adott esetben annak a sportágnak, mert most miért tagadjuk, hogy itt azért folyik egy komoly lobbitevékenység is a sportágak mellett, és ha ez törvényes keretek között történik, akkor nem hiszem, hogy bármi kivétlivaló lenne ebben. Az előző kormányok alatt, nem véletlenül, már hoztunk egy egyébként működésképtelen lobbitorvényt, mert ez úgy tisztességes, ha szabályozva van az a fajta nyilvános kiállítás egy-egy sportág mellett, ami egyébként egy kormányhoz közeli vagy éppen kormányzatot támogató frakcióban ülő képviselő megszólalása. Ha mindez transzparensen történik, akkor én ebben nem látok különösebb problémát.

Az úszószövetségben kialakult vitával kapcsolatban megint azt kell mondanom, hogy ez jelenleg a sportolók és az úszószövetség között zajló vita, amiben a sportállamtitkárságnak, a minisztériumnak és a kormányzatnak nem osztottak lapot, nagyon helyesen. Miután ez egy fontos ügy, és amikor eljön ide Magyarországra az olimpia után és a futball-világbajnokság után a harmadik, mondjuk, a világbajnokságok rangsorában a második legjelentősebb világsportesemény, ami olyan mértékben állítja a középpontba Magyarországot, elsősorban Budapestet - gondolják el, amikor majd a műugrás háttérképe nem egy molinó lesz, hanem maga az élő magyar Országgyűlés, ahol önök integetnek majd az ablakból. Nem lesz kötelező, csak jelzem, hogy megpróbáljuk... *(Derültség. - Kunhalmi Ágnes: Várjuk ki a végét!)* És három percnél tovább ezt ne tegyék, mert ez szerintem a legfontosabb. Attól kezdve természetesen mi odafigyelünk arra, hogy ott mi történik, és mi azt szeretnénk, ha minél előbb helyre állna a rend, és a szakértelem döntene ebben a világban. Mondjuk, világbajnokoktól, olimpiai bajnokoktól szakértelmet elvitatni, úgy gondolom, azért nem lenne helyes. Egyébként a versenyzőközpontú meg a versenyzők támogatására koncentráló szakmai irányítás a jövő, és ebben az ügyben nemcsak az úszószövetségben, hanem szerintem más szövetségekben is van még tennivaló.

Kérdezett a nemzeti sportstratégiáról valaki, Kucsák László. Jövő év elején szeretnénk valamifajta módosítást, és abban szerintem ezt a kérdést is felül kell vizsgálni, hogy hogyan tudunk adott esetben olyan kezdeményezéseket, iskolákat támogatni, amelyek nagy sportegyeniségek köré gyűlnek, nyilván együttműködve a sportszövetséggel, de lehet, hogy annak a keretein kívül is meg lehet tenni. Ezen érdemes gondolkodni, vannak erre már jó példák, vannak kevésbé jó példák is. Tehát szerintem ezek után a tapasztalatok után ebben az ügyben lépni fogunk.

Farkas képviselő úrnak hadd mondjam azt, hogy ne forgassa ki a szavaimat! Nem azt mondtam, hogy az olimpia kapcsán jutott eszünkbe először a kollégiumi fejlesztés, korábban is voltak kollégiumi fejlesztések, ezután is lesznek. Én arra a szinergiára mutattam rá, ami felgyorsíthatja a kollégiumfejlesztéseket. Utalt arra a kormányülésre, ahol nem tartotta a kormány, illetve a kormányfő személyesen elég kidolgozottnak ezt a koncepciót, azóta ennek a koncepciónak az elfogadása megtörtént a kormányon, ezt a Magyar Közlönyben követni lehet vagy a kormányhatározatok tárában.

A hallgatói ösztöndíjak emelése fontos dolog. Nagyon sok minőségi ösztöndíj lépett be a rendszerbe amióta kormányon vagyunk, bízom benne, hogy a képviselő úr ezekről is tud. Ezek voltak azok, amelyek minőséghez kötik vagy még szorosabban minőséghez kötik egyébként az ösztöndíjakat, de itt a HÖÖK-kal, a hallgatói önkormányzatokkal megbeszéléseket folytatunk arról, hogy valóban érdemes ebben az ügyben lépni most, hogy a minimálbér-emeléssel itt nagyon sok minden megindul, ennek sok következménye lesz. Tehát az egész hallgatói juttatási rendszert érdemes áttekinteni ebben az ügyben.

Az idegennyelv-oktatásnál azért a számokkal nehéz vitatkozni. Ha azt mondjuk, hogy egy év alatt 10 százalékkal nőtt azoknak a száma, és most már minden második felvettnek nyelvvizsgálója van a magyar felsőoktatásban - az államtitkár úr súgta itt nekem az előbb, hogy ez 2015-ös szám, a 2016-os felvételinél újabb 10 százalékot ugrott ez a dolog. Ez azt jelenti, hogy ez már 60 százalék. Ha így megyünk felfelé - évente vagy kétevente, bocsanat, három év alatt ugrott, 2013-tól 2015-tel bezárólag, itt iskolaévet számolunk -, akkor azért ne mondjuk már, hogy ez a dolog, ez a vállalkozás reménytelen, tehát én köszönöm Hoffmann Rózsa képviselő asszony támogatását az ügyben. Szerintem nem szabad meghátrálni, érzünk oda, nézzük meg, hogy az előtte való évben azoknak a száma hogyan alakul, akik nyelvvizsgálóval jelentkeznek eleve, és aztán majd meg fogjuk látni azt, hogy érdemes-e esetleg egy vagy két évet kitolni, de ne egyből így menjünk neki a dolognak. Hat év! 2014-ben fogadtuk el ezt, hat év állt rendelkezésre. Számoljunk vissza! Az általános iskolások is tudhatták már, hogy ha majd ők egyetemre akarnak menni hat év múlva, akkor nekik nyelvvizsgát kell tenniük.

Ami jogos felvetése, az az, hogy abban nem lehetünk elégedettek soha egyébként, hogy a köznevelésben hogyan folyik az idegennyelv-oktatás. Itt van egy komoly elszívó hatása a minőségi nyelviskoláknak, ezt próbáljuk ellensúlyozni. Itt már az idegen nyelvet oktatóknál látom azt, hogy egyébként a pedagógus-életpálya jelentett valamit ebben az ügyben, tehát a kiáramlás ebből a szempontból kisebb, és majd néhány szót mondok a Klebelsberg-ösztöndíjprogramról is, az is ebben az ügyben komoly előrelépést tud jelenteni.

Igen, az ifjúsági törvény, ez az a rituálé, amit betart a képviselő úr minden évben. Én azért itt felhívnám arra a figyelmet, hogy akkor érdemes új stratégiát kialakítani, amikor vannak új fejlemények. Most zajlik annak a, bízom benne, önök által is értékelt, nagyon komoly, 8 ezer fős kutatásnak a kiértékelése, ami már a korábbi kormányok alatt is zajlott, és utána érdemes arról beszélni, hogy ezek a számok mit mondanak. És az, hogy törvényt alkotunk valamire vagy nem alkotunk,

lehet arra is törvényt alkotni, amit az ember nem akar megcsinálni, és alkot törvényt, meg olyan is lehet, hogy nem alkot rá külön törvényt, és mégis csinálja. Ha megnézi a forrásokat, amelyek például a nemzeti tehetségprogramra az elmúlt években fordítottak, akkor nem kérdés, hogy a fiatalság, az ifjúság fókuszba kerülése ebben az ügyben megtörtént.

Hoffmann Rózsa képviselő asszonynak azt mondanám, hogy a pedagógusképzés, továbbképzés területe valóban az az ügy, amit hozzá kell tennünk a köznevelési rendszer átalakításához. Itt az előbb említett Klebelsberg-ösztöndíjprogramot mindenképpen idehoznám, ami nemcsak arról szól, hogy a jelenleg pedagógusnak, tanárképzésre jelentkezőknek kapnak egy nagyon komoly megélhetési támogatást, hanem azt is, hogy ezek az emberek bent maradnak a rendszerben, sokkal jobban bekötve maradnak az egyetemi szférában, az ottani szakmai munkában, mint ahogy az korábban történt. Eredményeket kérdez a képviselő asszony, miközben divatos megkondatni a vészharangot a köznevelés fölött. Hadd mondjam azt, hogy az elmúlt évben 30 százalékkal többen jelentkeztek tanárképzésre, mint az előző évben! Ez azt jelenti, hogy kezd újra vonzóvá válni ez a pálya, és a pályaelhagyás is sokkal alacsonyabb mértékű, mint ahogy korábban volt.

A képviselő asszony azt is kérdezte, hogyan mérjük a felzárkóztatási programok eredményességét. Mondhatom azt, hogy 2011-ben, amikor elfogadta az Európai Bizottság, illetve az Unió elfogadta a magyar felzárkózási stratégiát, annak az egyik fontos eleme volt, hogy ezt a monitoring rendszert és mérőrendszert megteremtjük.

Ha szabad kérem a munkatársaimat, szerintem ezt érdemes minden képviselőnek eljuttatni, most nem akarom itt ezt - mi hőtérképnek hívjuk azt az indikátorrendszert, amivel kidolgoztuk az emberi jogi szempontból, adatvédelmi szempontból is korrekt mérését annak, hogy hogyan lehet a roma közösség előrejutását vagy éppen lemaradását az egész magyar társadalomhoz viszonyítva mérni és megállapítani. Az előbb említett stagnálást, amiről már itt elég sokat beszéltünk a végzettség nélküli iskolaelhagyás területén, ezt a területet és egy ezzel összefüggő területet leszámítva az összes többi mutatóban komoly előrelépés volt, a romákra lebontva különösen. Még azt is meg merném kockáztatni, hogy a roma népesség szegénységügyben, a szegénység elhagyása tekintetében jelentősebbet lépett előre, mint az összmagyar társadalom, ami szerintem indokolt, mert hátrányosabb helyzetben voltak. Ezeket a számokat érdemes megnézni, és érdemes vele vitatkozni, mert ez egy új mérési módszer, amit egyébként ma az Unió ajánl más országoknak is, hogy alkalmazzanak.

A Nemzeti Pedagógus Karral kapcsolatban nekem alapvetően pozitív tapasztalataim vannak akkor is, ha adott esetben a kormányt élesen bírálják, vagy olyanért bírálják, ami szerintem nem jogos. A köznevelési kerekasztalban mindenképpen pozitív szerepet játszanak. És látom, hogy egyfajta közvetítésre is képesek, tehát az, hogy mediálják, hogy ilyen divatos szavakat használjak, egyébként az oktatás többi szereplője és a kormányzat közötti párbeszédet.

És ha már előrefutok, itt Hiller képviselő úr-miniszter úr kérdezte, hogy miért hoztuk létre azt, amit már önök létrehozta, és aztán mi megszüntettük. Azt hiszem, a „szétverték” szót használta. Ez sokkal szélesebb körű, ha megnézi az egyeztetési mechanizmusban részt vevők számát, amit önök működtettek meg a miénket, akkor fogja látni, hogy például a szülők meg a diákok tekintetében meg a határon túliak tekintetében ez egy kibővített köznevelési kerekasztal, tehát egy szélesebb körű szakmai és társadalmi nyilvánossága van ennek.

A felsőoktatásira ugyanígy igaz ez. Tehát mind a két kerekasztalra mondhatjuk ezt, szerintem a működése visszaigazolja a megalakításának a szükségességét.

Dunai Mónika képviselő asszony: a bölcsődei nevelők. Igen, a férőhelybővítésre egy nagyon komoly program indul, ez egy nagyon fontos fejlesztés lesz. Itt, ha szabad, ha már itt a... - Nők esélyegyenlősége albizottságnak hívják? - *(Közbeszólások: Női Méltóság!)* ...Női Méltóság Albizottságból itt ketten is jelen vannak, akkor hadd mondjam azt, hogy a nők munkavállalásának a könnyítése egy nagyon fontos célja a bölcsődei helyek száma bővítésének, és itt próbálunk valóban a központok fejlesztésével előre lépni ebben az ügyben. Hadd mondjam, hogy azért is fontos nekünk, hogy a képzésbe minél többen lépjenek be, mert szeretnénk a határon túli magyar közösségek tekintetében is offenzívába átmenni, hogy ne csak vendégprofesszorok tudjanak ott dolgozni, hanem adott esetben Magyarországon végzett, magyar állampolgárságú óvónők meg kisgyermeknevelők tudjanak a határon túl működni. Ez az óvodák tekintetében egy fontos dolog tud lenni. Az elmúlt héten hagyta jóvá a kormány azt a 17 milliárdos óvodafejlesztési programot, amely nem Magyarországra vonatkozik, hanem a határon túli magyar közösségekre. Oda nyilván majd óvónőre meg kisgyermeknevelőre szükség lesz.

Említette képviselő asszony a tehetséggondozás ügyét. Azt gondolom, hogy ez itt egy új minőség. Tehát ha azt nézzük, hogy van valamifajta kontinuitás is az előzőekhez, hiszen itt van egy olyan erős szakmai csapat - Csermely Pétert, gondolom, itt nem kell bemutatni ebben a bizottságban -, akik képviselnek egyfajta pozitív kontinuitást a korábbi kormányokhoz képest, és ez a dolog tovább tudott menni, ezt én mindenképpen egy pozitív dolognak tartom.

Teleki Blanka Gimnázium igazgatójának a teljesítményét akkor se minősítettem, most utólag se minősíteném. Ő maga bevallottan pártpolitikai tevékenységre készül, sok sikert kívánok neki, többet, mint amit a korábbi pályafutása alatt elért. Szerintem ez jót fog tenni a gimnáziumnak, ha ő elhagyja azt az intézményt, a vezetői pozíciót mindenképpen.

És akkor, Szelényi képviselő asszony, engedje meg, hogy miután itt az oktatás, kultúra, a sport területéről beszélünk, ez a szociális és egészségügyi bizottságba tartozik inkább vagy az Igazságügyibe. Én ott is meghallgatásra állok rendelkezésre. De azért azt a tudásomat, ami jelenleg rendelkezésre áll, azt azért szívesen megosztom önnel. Az isztambuli egyezmény ratifikálása közigazgatási egyeztetésen van, tehát hamarosan a parlament elé fog kerülni. Az Igazságügyi Minisztérium az, amelyik kezeli ezt az ügyet. Hogy ha ismeri a ratifikációs folyamatot, akkor tudja, hogy mi még ezzel elég jó nemzetközi dobogós helyezést fogunk elérni, hogy mennyi idő alatt ratifikálnak egy ilyen egyezményt. De hadd mondjam azt, hogy ez egy formális szempont, tehát nehogy már azért legyen fontos nekünk a családvédelem vagy a nők méltóságának a védelme, mert ezt az isztambuli egyezmény előírja. Ez azért fontos, mert fontos nekünk is, meg a magyar alkotmány is előírja ezt. És ha történetiségében látja - márpedig úgy tűnik nekem, képviselő asszony -, a kapcsolati erőszak elleni törvényt, azt mégiscsak a mi kormányunk alatt sikerült elfogadni. Ez egy feles törvény, és valahogy mégse sikerült az előző kormányok alatt, egyetlen kormányunk sem elfogadni. És ez a szakma visszafogott támogatását élvezte ebben az ügyben. A gyermekvédelmi törvény módosítása ugyanebbe az irányba mutat, mert abban teljes mértékben egyetértek képviselő asszonnyal, hogy itt a civilizáció alakulásának - ön is ezt a szót használta -, nem mindig pozitív irányú alakulásának a negatívumai beszűrődnek ebbe a világba. Egyesek szerint csak többet tudunk, mint korábban tudtunk, mások szerint olyan - elnézést! - aberrációk alakulnak ki vagy erősödnek föl, ebben bizony a közösségi média is segíteni szokott, amik elleni fellépést folyamatosan napirenden kell tartani.

A krízisközpontokban azokra a tevékenységekre is lesz lehetőség, amiket képviselő asszony számon kért. Szerintem, ha megnézi a kiírást, akkor kiderül, hogy

soha nem volt ennyi támogatás erre - bízom benne, hogy ebben egyetértünk, mert itt a számok nyelvén beszélünk -, és egyébként a tartalmában magában foglalja, bár igaza van, nem ez a fókusza a krízisközpontokra kiírt pályázatnak, de benne van ez a tevékenység is, amiről beszélt. Én igyekszem majd arra odafigyelni, hogy az értékelő szempontokban is benne legyen ez, és azt kérem is a munkatársaimtól, hogy ezt jegyezzük föl.

Amit, mondjuk így, az elszegényedés miatti hajléktalanná válás ügyében: azért, amit a devizahitelek ügyében a magyar kormány tett, ahogyan a kilakoltatásokkal szemben folyamatosan küzdöttünk a bankokkal, és egy mechanizmus van, amelyik minimalizálta ezt az ügyet - egy ügy is sok -, azért az előzőekhez képest szerintem az egy elég jelentős lépés. Itt több olyan akciónk van azokkal a mentőcsomagokkal, ahol egyébként az állam megvásárolja a lakást, benne maradhat az illető, bérleti díjat fizet az államnak, közben a saját lakásában marad. És sok más olyan lehetőség van, amit jegybe lehet venni ebben az ügyben.

Igen, már itt a következő kérdésre készülök. Pósnán László képviselő úrtól volt egy ilyen laza kérdés, hogy akkor hol áll a magyar oktatás, valóban hol áll a magyar oktatás. Számokat mondanék: a diplomás munkanélküliség a legalacsonyabb Európában, 2,4 százalék. Ez két dolgot jelent ma: azt, hogy Magyarországon a diplomások olyan munkát is hajlandók elfogadni, amihez nem kell diploma, ez nem feltétlenül jó, bár ez jelez valamit az aktivitásban; a másik pedig az, hogy valóban Magyarországon a diplomának talán nagyobb értéke van még a köztudatban, mint adott esetben más országokban. A szakképzés területén egyébként ott is az alsó harmadban vagyunk, tehát a képzettség és a munkában állás, a foglalkoztatás sokkal szorosabb kapcsolatban van, mint adott esetben más országokban, tehát a diploma mindenképpen egy jó befektetés ebben az ügyben. A PISA-eredmények ügyében a középmezőnyben vagyunk. Itt nyilván nem lehetünk elégedettek, de az az erős szociális hatás, amiről beszéltem, amit most már differenciáltabban tudunk mérni, ki is jelöli az irányt ebben az ügyben.

Amit az egyetemek rangsoráról, illetve a Tudományos Akadémiának ebbe a mérésbe való bevonásáról mondott a képviselő úr, azt jogosnak tartom. Mi együttműködési megállapodást kötöttünk az MTA-val, és a társulás fogalmát próbáljuk létrehozni, mert akkor így az eredményeket egyben lehet számolni, és ez emelni fog a magyar egyetemek rangsorán. A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatalnak, amelynek élén egy kiváló debreceni káder áll, ez is biztosítja a sikerét, egy új típusú együttműködést kell kialakítani az egyetemek, a Tudományos Akadémia és a gazdaság világa között. Tehát az nagyon fontos, hogy a gazdaság fejlesztési forrásai, az egész K+F dolog egy ilyen koordinált formában ilyen módon hasznosuljon Magyarországon, mert ebben az ügyben voltak kívánnivalók.

Hoffmann Rózsa képviselő asszonynak már több kérdésére utaltam, de akkor itt vannak a tanárképző centrumok az egyetemeken. Valóban itt érdemes alkalmazkodni a sajátosságokhoz, de azért szeretnénk, ha valamifajta egységes rendszer lenne, itt még van lehetőség a változtatásra. Itt most részben azzal, hogy az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézetnek bizonyos tevékenységeit szintén egyetemekhez rendeljük, egy újfajta együttműködés tud majd kialakulni.

Bocsánat! Vinnai képviselő úr kérdezte, hogy hol állunk az összehasonlításban, de ez összefügg a Tudományos Akadémia teljesítményével, úgyhogy, ha megengedi, akkor ezt megválaszoltnak tekintem.

És amit a szegregáció kapcsán mondtam a felzárkóztató programokról, amiket említettem, meg az ösztöndíjprogramokról, az Útravaló-ösztöndíjprogramot mindenképpen ebbe a keretbe, vagy az Arany János tehetséggondozó programot is

mind abba a szférába utalnám, ahol a korai iskolaelhagyás, a felzárkózás ügyét próbáljuk támogatni.

A vidéki sportegyesületek kérdése is fontos kérdés. A 16 kiemelt sportág fejlesztési koncepciójában ezt külön elvárjuk, a minősítésnek egy fontos része az, hogy ne Budapest-fókuszú legyen. „A sport legyen a tied” program is egyfajta ilyen népszerűsítést, a sport vidéki népszerűsítését is tűzi ki, erre 470 millió forintot fordítottunk, és több száz iskolának tudtunk sporteszközöket adni. A következő feladat az, ha az utánpótlásról beszélünk, hogy az iskolák rendszerét meg a sportegyesületek rendszerét, ebben a mindennapos testnevelés jelentős dolog tud lenni, még szorosabban össze tudjuk kapcsolni. A „Hiszek benned” sportprogramban 200 millió forinttal támogattuk helyi szinten a sportprogramokat, a vidéki egyesületek munkáját, 230 iskolába vittük el a programot, 1054 iskola kapott sporteszköz-támogatást ebben a programban, és 350 ezer gyerek próbálhatta ki magát ebben az ügyben.

A taoprogram. Itt vitában vagyunk Brüsszellel, jövő június 30-ig engedélyezte Brüsszel ezt a taoprogramot. Mi elindítottunk a kérelmünket, a sportegyesületek megtámogatták, bízunk benne, hogy itt is és a kultúra területén is tovább tudjuk vinni ezt a programot.

A kulturális illetménypótlékról hadd mondjam azt szerényen, hogy egyezzünk meg először arról, amire most van pénz, és akkor nézzük meg, hogyan tudunk továbblépni a folytatásban. Nem mernék itt ígéretet tenni, mert azt illik betartani.

Szabó képviselő úrnak. A diáktanárszolgálatról, azt gondolom, meg a tanodaügyről elég kimerítően válaszoltam, legalábbis remélem, hogy sikerült azokat az információkat, amelyek rendelkezésemre állnak, továbbadni.

Törő Gábor képviselő úrnak hadd mondjam azt, hogy nagyon fontos dolog a nemzetközi tekintélyű edzők Magyarországra hozatala. 181 fő van ma a kiemelt edzői programban, erre 1,3 milliárd forint van a költségvetésben. Három kategóriában vannak támogatva, a nemzetközi eredmények ebben különösen érvényesek, és ez ma már vonzza haza a minőségi edzőállományt. A Gerevich-ösztöndíjprogramban közel ezer edzőt érünk el egy ilyen támogatási programmal, és ehhez 2017-től, a jövő évtől szeretnénk 200 edzőt az utánpótlásprogramban még külön támogatni.

A sportcsillagok ösztöndíjprogramját én magam is, illetve a sportolók is sikeresnek tartják, ez a topréteg, akik a legkiemelkedőbbek, már nemzetközi eredménnyel rendelkeznek, miközben felsőfokú tanulmányokat vagy középfokút folytatnak még, és nagy esély van arra, hogy még komolyabb eredményeket érnek majd el. Szerintem ezt érdemes lenne majd egy kimutatásban meg is jeleníteni, hogy hogyan növekedett vagy javult a teljesítményük, vagy a sikereik hogyan emelkedtek azoknak, akik ebben a programban vannak, tehát megjelenne, amikor megadjuk, hogy ki az, aki benne van a sportcsillagok ösztöndíjprogramjában. 135 fő van benne most 153 millió forint támogatással, 21 sportágból. *(Dr. Vinnai Győző távozik az ülésről.)*

Hiller képviselő úrral, aki vagy ő méltatlan elődöm, vagy én vagyok méltatlan utódja, ezt a vitát már többször elkezdtek, egyszer tényleg érdemes lenne a számokat egymás mellé tenni. Tehát ahogy jeleztem, 2010-ben a GDP sokkal alacsonyabb volt, mint jelenleg, merthogy nem volt gazdasági növekedés, sőt csökkent a gazdaság teljesítménye, így azt mondani, hogy nagyobb százalékban volt oktatási támogatás, ez büvészkedés a számokkal. Nézzük azt, hogy 2011-től egyébként folyamatosan növekszik a köznevelésre és egyáltalán az oktatásra fordított támogatás Magyarországon abszolút értékben. Ezek nehéz számok, meg lehet nézni a költségvetésben, meg lehet nézni a zárszámadásban, tehát szerintem ezzel nem érdemes vitatkozni. Az, hogy vannak olyan területek, ahol egyébként alulterveztük és

utólag korrigáltuk plusz költségvetési forrásokkal, azt elismerem, mert az azt jelenti, hogy pótoltuk ezeket, és az év végén stimmeltek a számok, tehát mindenki megkapta azt, ami jár. Az egyébként nem jó, ha utólag kapja meg az ember, mert az többbe kerül, tehát ebben igaza van.

Hogy kevesebbet fordítottunk arra, mint a korábbi kormányok, ezt én - most ne vitassuk meg a korábbi kormányok oktatáspolitikáját, azért tudnék egy-két dolgot mondani a több tucat budapesti bezárt iskolától elkezdve egy csomó minden mást, úgyhogy most ezt akkor inkább... Lehet, hogy még bólogatna is a képviselő úr (*Dr. Hiller István: Janikovszky!*), hogy hány iskolát zártak be Budapesten Demszky Gábor főpolgármestersége idején mint önkormányzat. (*Kunhalmi Ágnes: Önök folytatták!*) Ennél vonzóbbá nem tudom tenni a kérdést. (*Dr. Hiller István: Ki számol be? – Derűltség.*) Ez egy költői kérdés volt, köszönöm szépen.

Amit a határon túli magyarok iskoláztatásáról mond, és hogy ne csak délkeleti meg északkeleti meg keleti, északi irányba mozduljunk, hanem nyugati irányba is, azt jogos felvetésnek tartom. Itt van egy elég jó önszerveződés, amihez mi akarunk szakmai támogatást adni. A hétvégi iskolák, az úgynevezett vasárnapi iskolák rendszere elég jól épül ki, itt különböző szociológiai összetételű világok vannak. A tradicionális magyar emigrációban szűnnek meg a magyar iskolák, gondoljunk Észak-Amerikára, Dél-Amerikára, az új típusúnál - én Európán belül ezt mindenképpen vendégmunkásságnak nevezném és nem kivándorlásnak, mert az nem kivándorlás az Unió területén belül - pedig növekszik ez az igény.

Brüsszelben van egy elég jó rendszer, merthogy ezek a szülők nem feltétlenül kizárólag magyar oktatást kérnek, hanem azt szeretnék, ha egy nemzetközi minőségű iskolába járna a gyerekük hét közben, és hétvégén meg megkapnák azt a magyar nyelvű pluszoktatást, amivel adott esetben, ha hazajönnek, akkor egy kiegészítő vizsgával be tudnak kapcsolódni a magyar oktatási rendszerbe. Tehát folyamatos egyeztetéssel éppen Londonban is tervezünk ilyen típusú intézkedéseket, de azt látom, hogy ennek az egyébként mobil meg öntudatos rétegnek az önszerveződése elég jó. Én Zürichben ismerem a rendszert, az egy kiváló rendszer, ahogy ők a hétvégeken egyébként szülőprogramokkal meg gyerekprogramokkal nemcsak egyszerűen foglalkozásokat tartanak, hanem valóban valóságos, a magyar tantervekhez igazodó tudásátadás zajlik és egyébként közösségépítés is.

Hogy kell-e erre egy külön iskola, a képviselő úrnak nem kell mondanom a Burg Kastl-i gimnázium tanulságos ügyét, azt én megkérdőjelezem, de nem is a forma a lényeg, hanem az, hogy aki szeretné, hogy magyar nyelven vagy magyar nyelven is tanuljon a gyermeke, miközben ő Franciaországban, Németországban, Nagy-Britanniában él és dolgozik vagy éppen Svájcban, annak lehetősége legyen erre, abban teljes mértékben egyetértek, és itt van még tennivaló.

Kucsák képviselő úr kérdezte a „A sport legyen a tied” programot, ezt most már akkor itt előzetesen megválaszoltam meg a nemzeti sportstratégiát is.

A Tanítanék mozgalom szereplésével kapcsolatban. Én itt nem rontanám el a konstruktív légkört, mert annak nem sikerült ilyen módon megnyilvánulnia ebben az ügyben. Ezt egyébként sajnálom, ha ilyen műhelytitkokat el lehet árulni, mert én bizonyos ügyekben az államtitkár urat egy kicsit túl bátornak éreztem, ahogy előreszaladt a párbeszéd keresésében olyan területeken is, ahol nem a jobbítás szándéka, hanem a zavarkeltés volt a cél. Szerintem jól megoldotta ezeket a feladatokat, úgyhogy utólag is visszavonom az ilyen irányú óvatosságomat.

Mi a Tanítanék mozgalommal is próbáltuk felvenni ebben az ügyben a kapcsolatot, de nem akarásnak nyögés a vége, ez a helyzet. Ezt úgy kell elfogadnunk, mint egy politikai mozgalmat, amit már azok is elhagynak egyébként, akik politikai tevékenységet akarnak folytatni, mert túlpolitikáztak tartják. Úgyhogy ennyit még

talán a Teleki Blanka Gimnázium igazgatójáról, hogy egy politikai nyilatkozat miatt elhagy egy magát elsősorban nem pártpolitikainak tételező szervezetet, majd alakít egy pártot. Ez így együtt jelzi szerintem ennek a dolognak a minőségét.

Ezzel együtt szerintem az fontos, hogy olyan szakértőkkel is kapcsolatban legyünk - ha megnézik azt a szakértői listát, akikkel együttműködünk ma nemcsak a köznevelési kerekasztalban, hanem annak a háttérmunkacsoportjaiban, akkor találnak olyan neveket, akik ezt a kormányt szerintem még egy félmondat erejéig sem dicsérték meg. Mégis fontos, hogy a párbeszéd meglegyen. Úgyhogy ebben az ügyben nem gondolom, hogy bármifajta adósságunk lenne.

Akkor Hiller képviselő úrnak: egy barátságos szurkálást engedjen meg. Ha a második hozzászólásában esetleg a kultúráról is beszélt volna valamit mint egykori kulturális miniszter, akkor azt az időt, amit erre használt, azt esetleg egy érdemi válaszra is tudtam volna méltatni.

Ritter képviselő úrnak: amit elmondott a helyi nemzetiségi önkormányzatok iskolaátvételéről, az egy lehetőség meg egy veszély. És örülök, hogy a német nemzetiségi önkormányzat látja azt a veszélyt, hogyha itt kis fenntartású... Hogy mondjam? Ha kicsiny szervezetekre iskolákat bízunk, ahol azért a szaktudás meg az oktatásszervezésnek az a tudása, ami egy országos intézményben megvan, nincs meg, akkor abban olyan veszélyek is vannak, hogy színvonalcsökkenés és így tovább. Tehát ha itt önök, az az önkormányzat, amelyik egyébként megtízszerezte az elmúlt három évben a fenntartott intézményei számát, amihez ezúton is gratulálok, ez a szervezet, tehát az országos önkormányzat bennünket itt szakmai javaslatokkal keres meg, amelyek ezt a minőségbiztosítást célozzák meg az egységes oktatásszervezést, akkor állunk rendelkezésre, mert egyébként az egyházi intézményfenntartóknál érdemes, a pedagógiai intézetekkel kapcsolatos munkával - vagy az önálló pedagógiai intézeteket - tapasztalatcserére hívni, mert ott már kialakult az a rendszer, hogy ahol több tucat iskola van egy fenntartói kézben, még ha ezek származtatott fenntartásúak is, ráadásul a helyi közösségek, azt ők hogyan szervezik egy pedagógiai szolgáltatással, azt szerintem érdemes figyelembe venni.

És akkor elnök asszonynak a kérdései. Ha ez a demográfiai tudás, ezt egyáltalán nem vitatom, sőt elismerem, ami ott részben családilag megvan, részben nyilván képviselő asszonynál - erről én mindig elismeréssel beszéltem az egyéb kritikámtól függetlenül -, akkor azért tudja, hogyha mi növeljük a születési rátát, és abban gondolom, hogy nincs vita köztünk, hogy az elmúlt években ez jelentősen növekedett, 1,27-ről 1,44-re, azt hiszem, ezzel Európában a harmadik helyen vagyunk, hogy milyen nagy a növekedés, ez egy nagyon súlyos mélypontról indult.

És talán abban is egyetért, hogy 2011-ben volt a mélypontja Magyarországon a születéseknek, ez talán nem azért, mert Orbán Viktor megtiltotta a szaporodást. (*Derültség.*) Tehát szerintem nem érdemes 2011-es számokat egy olyan tevékenységre, amihez minimum kilenc hónap kell, hogy eredményt hozzon, idehozni, merthogy valóban a számok azt mondják, hogy 2011-ben volt a mélypont.

És abban is igaza van, hogy az év első felében kevesebb gyermek született, mint korábban. De abban is - hogyha ez a tudás megvan, egyetértünk, gondolom -, hogy az a szülőképes generáció, amit Ratkó-unokáknak hívunk, sajnos jobb híján, az most megy ki a rendszerből, tehát további csökkenéssel kell számolnunk, ha valami nem történik. De hogy viszont a szülési kedv növekedett azoknál, akik szülőképes korban vannak, azon - gondolom - nem kell vitakoznunk. Én egyébként óvatosan - de igaza van, legközelebb ilyen nem fogok tenni - az augusztusi számokat hasonlítottam össze, ott jelentős növekedés van, több száz fős növekedés, ez 6,5 százalék. Tehát a '15 augusztust hasonlítottam össze a '16 augusztussal. Ez már csak így van, hogy az ember keresi azt a számot, amibe kapaszkodhat, és ez később van, mint az a szám,

amit ön említett. *(Elnök: Nem igaz.)* De teljes mértékig egyetértek abban, hogy itt még az a nagy trendfordulat, ahol rájövünk arra, ha nem akarjuk a migrációból pótolni a kieső lakosság számát Magyarországon, itt még nem történt meg, amiben reménykedünk, miközben az eredmények jelentősek.

Én, ha megengedi, azért mondanék olyan számokat, amelyek nem gyerekszámok feltétlenül, mert az sem mindegy, hogy hova születik egy gyermek, az egy nagyon lényeges dolog. És ha mi azt a tételt állítjuk föl, amiben biztos, hogy vita lesz itt a patkó különböző oldalán, hogy a házasságban született gyermekek nagyobb érzelmi biztonságban vannak alapvetően, még ha vannak kivételek is, mint egy olyan kapcsolatban, amelynek, mondjuk, nincs megteremtve bármifajta legális formája, mondjuk, egy bejegyzett élettársi kapcsolat formájában is - tehát itt különböző kategóriák vannak, van az esetleges együttélés, amiből szintén szülehet gyerek, sőt azonkívül is, aztán a bejegyzett, aztán pedig a házasság -, az, hogy az elmúlt évben több mint 20 százalékkal növekedett a házasságkötések száma, ez a biztonság irányába mutat. Hadd jelezzem azt, hogy a 2010 előtti években meg több mint 20 százalékkal csökkent a házasságkötések száma. Tehát ebben a dologban akár valamifajta gyermekvállalási tudatosságot is feltételezhetünk. Én remélem, hogy ez ezt is jelenti.

A magyar nyelvnek a megbecsülésével kapcsolatban. Az alapgondolattal egyetértek. Nem tudom, tudja-e, hogy az első nyelvvédelmi törvényt a rendszerváltás után ki csinálta? Az első Orbán-kormány volt, ha jól emlékszem. Hogy aztán a következő kormányok nem hajtották végre, ezért van az, hogy Budapesten, ha végigmegy egy utcaszakaszon, akkor nem tudja, hogy melyik városban van pontosan, mert nem talál olyan feliratot, amit magyarul is el lehetne olvasni, akár funkcionális analfabéta az ember, akár nem.

És talán arról is tud, hogy a Nyelvstratégiai Intézet létrehozása a második Orbán-kormányban az intézkedése volt.

És én bízom benne, hogy az az egységes nemzetpolitikai cél- és eszközrendszer, amiről beszélt - és itt nincs olyan kezdeményezés, amit elutasítottunk volna -, tehát a szaknyelv elsajátítása, ebben is valóban igaza van. Nagyon sok segédeszköz van ebben az ügyben egyébként, de ha bármilyen olyan kezdeményezés - mert kik tudnák ezt jól megcsinálni? Azok, akik egyébként szomszéd országok állampolgáraiként magyarok és magyarul tanítanak szakképzésben vagy felsőfokú szakképzésben vagy magyar nyelvű egyetemeken vagy magyar szakokon. Ha ezektől bármilyen kezdeményezés jön - én tudok ilyenekről -, azokat mindig támogatjuk. És ezeknek a szótáraknak az elkészítése ebből a körből tud jönni, és ezek a támogatásunkat élvezik. Köszönöm szépen a figyelmet.

Egyebek

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úrnak, hogy rendelkezésünkre állt és a válaszait megadta. Ezzel az 1. napirendi pontot lezárom.

2. napirendi pontunk az egyebek. Kérdezem, hogy az egyebek között felvetések vannak-e. *(Jelzésre:)* Kunhalmi Ágnes, tessék!

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Tisztelt Bizottság! Alapvetően egyetértek azzal, hogy az Úszósövetségben kialakult konfliktusok és hercehurca alapvetően az Úszósövetség belügye, viszont a világbajnokság megrendezésére való tekintettel a bizottságnak már szerintem van azzal dolga, hiszen nagyon sok adóforintról van szó, hogy ezt a világbajnokságot biztonsággal meg tudjuk-e rendezni. Ezért kezdeményezném, hogy az Úszósövetség vezetését, Gyárfás Tamás urat, a sportállamtitkárság részéről is a vezető államtitkári szinten

hívjuk meg ez ügyben meghallgatásra, valamint - amennyiben érdekelt - Fürjes Balázst is kezdeményezném. Csak a világbajnoksággal összefüggésben, hogy minden rendben van-e, és hogy rendben mennek-e a dolgok, és hogy mennyire veszélyezteteti, vagy nem veszélyezteteti a világbajnokság megrendezését, anélkül, hogy egyébként a bizottság beleavatkozna a belső konfliktusokba. Köszönöm.

ELNÖK: Ezzel kapcsolatban? *(Jelzésre:)* Pósán László, tessék!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Minden elhangzott mondattal ellentétben azt gondolom, hogy ez a kezdeményezés kifejezetten a sportszövetségen belüli kérdésből akar politikai ügyet csinálni. Ha a világbajnokság megrendezésével kapcsolatosan van bármi természetű kérdés, akkor a meghívotti kör valószínűleg nem ez kellene hogy legyen. Következésképpen én nem támogatom ezt a javaslatot. Köszönöm.

ELNÖK: Tehát, ha jól értem Pósán László megszólalásából, ha a bizottság ezt napirendjére tűzi, akkor a kormánypárti képviselők támogatására nem számíthat. *(Dr. Pósán László bólint.)* Jó, ezt rögzítjük. *(Kucsák László: De mikor tűzi a bizottság...)* Érkezett egy bizottsági tagtól egy kérés, hogy a bizottság valamelyik ülésén. Ez nyilván technikai egyeztetésnek is a kérdése, hogy melyik ülésen tudjuk ezt napirendre tűzni. Nem csak tőlünk függ, ha külső vendégeket hívunk, akkor nyilván az időpont-egyeztetés függvénye.

(Jelzésre:) Pósán alelnök úr, tessék!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tehát jelen pillanatban, amikor a szövetségen belül is most akarják feltárni a vitatott ügyeket, most hoznak létre ezzel kapcsolatban ott is valamilyenfajta bizottságot és így tovább, azt felvetni, hogy most tartunk egy ilyet, az elkövetkezendő egy vagy két héten belül, erre mondom, hogy ez szerintem aktuálpolitikai kérdéssé kívánja tenni azt a kérdést, ami nem az.

Az, hogy a vizes világbajnokság kérdése hogy és mint áll, ezzel kapcsolatban tájékoztatást a bizottság bármikor kérhet, ezzel probléma nincsen, de ennek szintén megvan a maga felelőse. Ezért mondtam, hogy a címzés ilyen szempontból nem jó. Köszönöm.

ELNÖK: Kívánja-e a képviselő asszony, hogy szavazzunk... *(Jelzésre:)* Hozzászól?

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Fenntartom a javaslatot.

ELNÖK: Kívánja, hogy szavazzunk erről, hogy ebben az ügyben az ön által említett személyeket a bizottság meghallgassa ezen ülészak során?

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Igen.

ELNÖK: Jó, rendben, akkor erről szavazni fog a bizottság. Kérdezem akkor a bizottság tagjait, hogy ki az, aki támogatja Kunhalmi Ágnesnek az előbb ismertetett indítványát. Aki igen, kérem, az jelezze! *(Szavazás.)* 2 igen szavazat. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 9 nem szavazat. Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 2 tartózkodás. Akkor a bizottság elutasította az indítványt, ezért a meghallgatásra nem kerül sor a bizottság őszi ülészak során tartott ülései között.

Más felvetés az egyebek között van-e? (*Senki sem jelentkezik.*) Nem látok jelzést. Akkor az egyebek napirendi pontot lezárom.

Az ülés berekesztése

A bizottsági ülést bezárom. Jó munkát kívánok!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 51 perc)

Dúró Dóra
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Podmaniczki Ildikó és Szűcs Dóra